

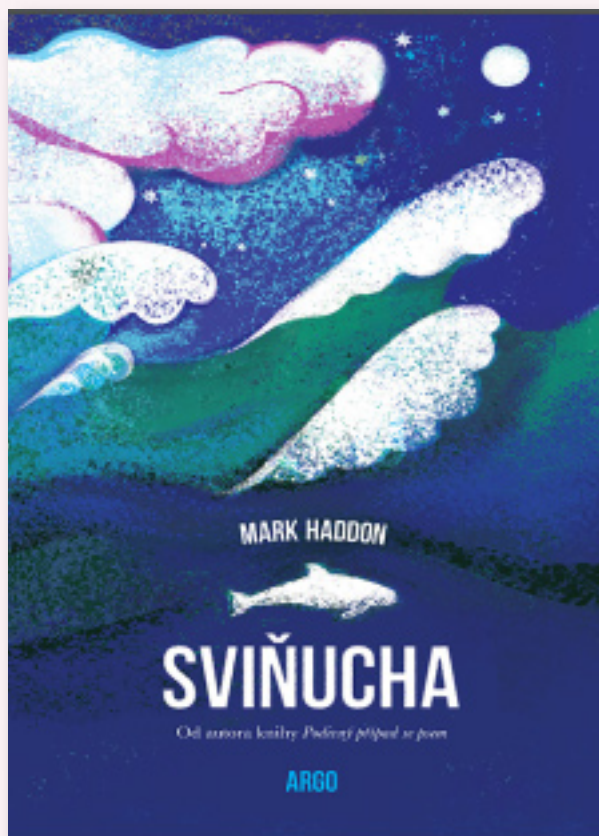

VIDEO
MIRO ŽBIRKA

<https://youtu.be/dUNZE6Nty9A>

KN/HY
17. 7. 2020

Nakladatelství
ARGO vydává

349 Kč

Více uvnitř

internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

Více uvnitř

499 Kč

www.euromedia.cz

Více uvnitř

www.leda.cz

270 Kč

UVNITŘ: Paolo Giordano **DOBÝVÁNÍ NEBE** (rozhovor); Mark Haddon **SVIŇUCHA** (rozhovor); Frank Tallis **SMRT PŮVABNÉHO MÉDIA** (rozhovor); Esperian Valery **NESMRTELNÝ CHEOPS**; Eddy de Wind **KONEČNÁ STANICE OSVĚTIM** (rozhovor); Joe Dispenza **PROBUĎTE SVĚ BOŽSTVÍ** (rozhovor); Friedbert Becker **HYPNÓZA A METODA PRÍMÉ KOMUNIKACE S NEVĚDOMÍM** (rozhovor); Siebel Hodge **ZA TĚBOU** (rozhovor) a další

Další novinky, videa, rozhovory, recenze, aktuality na: <http://denik-knihy.cz/>

Paolo Giordano DOBÝVÁNÍ NEBE

Po válečném románu *Tělo* a intimní novele o sžívání a umírání *Čerň a stříbro* se Paolo Giordano (*1982) v košatém románu *Dobývání nebe* vrací ke generační výpovědi, s níž na sebe upoutal pozornost už v oceňované prvotině *Osamělost prvočísel*. Protagonisty jeho nového příběhu je čtveřice mladých lidí, tři chlapci a jedna dívka, jejichž osudy sledujeme od puberty přibližně do Kristových let, kdy všichni sklízí plody svých mladických postojů a rozhodnutí. Bern, Nicola, Tommaso a Teresa patří ke generaci autora románu, ke generaci, která se potácí mezi radikálním a militantním antikonzumerismem a konzumním nihilismem, často však bez schopnosti čelit důsledkům svých voleb.

Přeložila Alice Flemrová

Vázaná, 480 stran, 499 Kč,
ISBN: 978-80-207-1964-5, EAN: 9788020719645

Vydává ODEON

Zakoupit můžete zde

<https://www.knizniklub.cz/knihy/352240-dobyvani-nebe.html>

Ukázka a rozhovor s autorem na dalších stránkách

www.euromedia.cz

Paolo
Giordano

Dobývání
nebe

Část první Velcí egoisté

Uviděla jsem je, jak se koupají v bazénu, v noci. Byli tři a byli velice mladí, skoro ještě děti, stejně jako tehdy já.

Ve Speziale můj spánek neustále přerušovaly nové zvuky: šumění zavlažovacího zařízení, toulavé kočky peroucí se na zahradě, pták vydávající donekonečna stále stejný zvuk. První letní prázdniny trávené u babičky jsem skoro mívala pocit, že vůbec nespím. Z postele, na které jsem ležela, jsem se dívala na předměty v pokoji a ty se vzdalovaly a přibližovaly, jako kdyby celý dům oddychoval.

Té noci jsem ze dvora uslyšela hlasité zvuky, ale nevstala jsem hned, správce občas přicházel až ke vchodu, aby nechal za dveřmi zastrčený vzkaz. Ale pak se ozval šepot a zadržovaný smích. A tak jsem se rozhodla vylézt z postele. Nohama jsem se vyhnula lapači hmyzu, který vysílal z podlahy modré světlo, došla jsem k oknu a podívala se dolů, pozdě na to, abych viděla kluky se svlékat, ale včas, abych zastihla posledního z nich, jak se noří do černé vody.

Světla v podloubí mi umožňovala rozeznat jejich hlavy, dvě tmavší a jednu, která mi připadala stříbrná. Jinak se mi z mého stanoviště zdáli skoro stejní, dělali pažemi krouživá tempa, aby se udrželi na hladině.

Ve vzduchu byl zvláštní klid, poté co se utišil severní vítr. Jeden z kluků se uprostřed bazénu položil na hladinu. Při pohledu na jeho nahotu, i když to byl pouhý stín, spíš jenom moje představivost, jsem ucítila pálení v krku. Prohnul se v zádech a v kotrmelci zaplul pod hladinu. Když se zase objevil, zavýskl a jeho kamarád se stříbrnou hlavou ho plácnul přes tvář, aby ho umlčel.

„To bolí, ty kreténe!“ řekl kotrmelečník znovu nahlas.

Ten druhý ho stlačil pod vodu a pak se na něj vrhnul i třetí kluk. Bála jsem se, že se začnou mlátit, že by se někdo mohl utopit, ale oni se od sebe se smíchem odtrhli. Posadili se na okraj bazénu ze strany, kde je menší hloubka, a otočili se ke mně mokřými zády. Kluk sedící uprostřed, ten největší, roztáhl paže a položil je kolem krku druhým dvěma. Mluvili potichu, ale sem tam se mi podařilo zachytit nějaké slovo.

Na okamžik mě napadlo, že sejdu dolů a ponořím se s nimi do nočního vlhka. V osamělosti Speziale jsem dychtila po jakémkoli lidském kontaktu, ale ve čtrnácti letech jsem na jisté věci neměla dost odvahy. Měla jsem podezření, že jsou to kluci z vedlejší usedlosti, i když jsem je vždycky viděla jen zdálky.

Babička jim říkala „ti ze statku“.

Pak zavržala péra nějaké postele. Zakašláni. Tátovy gumové pantofle skřípající na podlaze. Než jsem stihla na kluky zakřičet, aby utekli, už se hnal ze schodů a volal na správce.

V přístavku se rozsvítilo a Cosimo vyšel ven ve chvíli, kdy se můj táta objevil ve dvoře, oba byli v trenýrkách.

Kluci mezitím vyskočili z bazénu a sbírali rozházené oblečení. Pár kusů nechali na zemi a rozeběhli se pryč do tmy.

Cosimo vyrazil za nimi, řval, já vás zabiju, parchanti, přerazím vám hnáty, táta se po chvilce zaváhání vydal za ním. Viděla jsem, jak ze země sebral kámen.

Ze tmy se ozval výkřik, pak plesknutí těl o plot, hlas, který říkal, ne, slez odtamtud. Bušilo mi srdce, jako bych byla sama na útěku, jako kdyby pronásledovali mě.

Trvalo dost dlouho, než se vrátili. Táta se držel za levé zápěstí, na ruce měl flek. Cosimo mu ji zblízka prohlédl, pak ho postrčil do přístavku. Než sám zmizel v domě, na chvíli se zadíval do tmy, která vetřelce pohltila.

Den poté měl táta u oběda zafačovanou ruku. Vykládal, že zakopl, když se pokoušel vrátit na místo stračí hnízdo. Ve Speziale se proměňoval v někoho jiného. Během pár dnů mu ztmavla kůže a v dialektu se mu změnil i hlas, zdálo se mi, že ho vůbec neznám. Občas jsem se ptala sama sebe, kým je doopravdy, jestli inženýrem, který v Turíně chodí pořád v saku s kravatou, nebo tím mužem se strništěm na bradě, co se potlouká polonahý po domě. V každém případě bylo jasné, že moje máma si vybrala za muže jen jednoho z nich a o tom druhém nechtěla ani slyšet. Už léta se v Apulii neukázala. Když jsme se začátkem srpna vydávali na nekonečnou cestu autem směrem na jih, ani nevylezla z pokoje, aby se s námi rozloučila.

Obědvali jsme v tichu, dokud se ze dvora neozval Cosimův hlas.

Na prahu, před správcem, který se za nimi tyčil jako stráž, stáli ti tři kluci z minulé noci. Nejdřív jsem poznala jen toho největšího, podle tenkého krku a trochu protáhlého tvaru hlavy. Ale moji pozornost upoutali druzí dva. Jeden měl strašně světlou pleť, vlasy a obočí bílé jako bavlna; druhý byl tmavovlasý, opálený, s poškrábanými pažemi.

„Vida,“ ozval se táta, „přišli jste si pro svoje svršky?“

Ten největší odpověděl monotónním hlasem: „Přišli jsme se vám omluvit, že jsme včera večer vnikli na váš pozemek a že jsme se vykoukali u vás v bazénu. Naši vám posílají tohle,“ zvedl do vzduchu igelitku a táta ji sevřel v nezafačované ruce.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se. Ač nerad, trochu zmínil tón.

„Nicola.“

„A oni?“

„Tohle je Tommaso,“ ukázal na toho světlého. „A tohle je Bern.“

Měla jsem dojem, že jsou v tričkách nesví, jako kdyby je do nich někdo navlékl násilím. Vyměnila jsem si s Bernem dlouhý pohled. Měl uhlově černé oči, trochu moc blízko u sebe.

Táta zlehka zatřásl igelitkou a zavařovačky uvnitř zacinkaly. Myslím, že mu bylo nepříjemné tam takhle přijímat omluvy. „Nebylo nutné sem lézt potají,“ řekl. „Jestli jste se chtěli vykoupat, stačilo se zeptat.“

Nicola s Tommasem sklopili oči, zatímco Bern je dál upíral do těch mých. Bělost dvora za nimi byla oslepující.

„Kdyby se někomu z vás udělalo špatně...“ táta zaváhal, byl v čím dál větších rozpacích. „Cosimo, nabídli jsme vůbec tady chlapcům trochu limonády?“

Správce se ušklíbl, jako by se ho ptal, jestli se nezbláznil.

„To není třeba, děkujeme,“ řekl Nicola vychovaně.

„Jestli vám to rodiče dovolí, můžete se dneska odpoledne přijít vykoupat.“

Táta se na mě podíval, možná mě chtěl požádat o souhlas.

V té chvíli se slova ujal Bern: „Včera v noci jste zasáhl Tommasa kame-nem do ramene. My jsme se dopustili přestupku, když jsme vstoupili na

váš pozemek, ale vy jste se dopustil závažnějšího přestupku tím, že jste zranil nezletilého. Kdybychom chtěli, mohli bychom vás zažalovat.“

Nicola ho ždůchnul loktem do hrudníku, ale bylo zjevné, že nemá žádnou autoritu, je jen nejvyšší.

„Nic takového jsem neudělal,“ odpověděl táta. „Nevím, o čem to mluvíš.“ Znovu jsem uviděla pohyb, jímž se sehnul pro kámen, a znovu jsem zaslechla zvuky ve tmě, ten výkřik, který jsem v noci neuměla dešifrovat.

„Tommi, ukaž prosím tě panu Gasparrovi tu modřinu.“ Tommaso ucuknul, ale když vzal Bern do prstů lem jeho trička, neprotestoval. Bern jemně vyhrnul látku a obnažil mu záda: ta byla ještě světlejší než paže, z blelosti jasně vystupovala tmavomodrá skvrna, velká jako dno sklenice.

„Vidíte?“ Bern na modřinu zatlačil ukazováčkem, Tommaso se mu vysmekl. Táta tam stál jako opafený. Cosimo zareagoval místo něj, nařídil klukům něco v dialektu a oni se způsobně rozloučili úklonou. Když už byl Bern na přímém slunci, otočil se, aby si přísně prohlédl náš dům. „Doufám, že se vám ta ruka brzo zahojí,“ řekl.

Toho odpoledne se přihnal hurikán. Během pár minut se obloha zbarvila do fialova a do černa, takové barvy jsem nikdy předtím neviděla.

Bouřky trvaly skoro celý týden, mračna připlouvala od moře, zničehonic. Jeden blesk zlomil větev eukalyptu a jiný sežehnul čerpadlo na vodu ze studně. Táta byl vzteky bez sebe, rozzlobil se na Cosima.

Babička si na gauči četla ty své detektivky v kapesním vydání. Jen abych nějak zabila čas, požádala jsem ji, aby mi nějakou doporučila. Řekla mi, ať si jednu namátkou vytáhnu z knihovny, že jsou dobré všechny. Vybrala jsem si Smrtící safari, ale příběh byl nudný.

Poté co jsem chvíli zírala do prázdna, jsem se jí zeptala, co ví o těch klucích ze statku.

„Přicházejí a odcházejí,“ řekla. „Jedni a ti samí tu nikdy nejsou příliš dlouho.“ „A co dělají?“

„Mám za to, že čekají, až si je vezmou zpátky rodiče. Nebo až si je k sobě vezme někdo jiný.“

Jako kdybych jí definitivně zkazila potěšení z četby, odložila knihu. „A mezitím se modlí. Patří k jistému druhu... sektářů.“

Když se přehnal nečas, nastala invaze žab. V noci skákaly do bazénu, a ať jsme tam nalili chloru, kolik jsme chtěli, neexistoval způsob, jak je odehnat. Nacházeli jsme je uvízlé ve skimmeru nebo rozemleté mezi koly bazénového vysavače. Ty, co přežily, si nevzrušeně plavaly, některé v páru, zavěšené jedna druhé na zádech.

Jednou ráno jsem sešla dolů na snídani, ještě v kraťasech a tílku na spaní, a uviděla jsem Berna. Z okraje bazénu lovil žáby sítkou. Když nějakou chytil, zvedl ji do vzduchu a pak ji vyklopil do kbelíku.

Chvilí jsem váhala, jestli se mám ukázat, nebo se vrátit nahoru převléct, ale nakonec jsem šla za ním a zeptala se ho, jestli ho můj táta za tu práci platí. „Cesare si nepřeje, abychom přišli do styku s penězi,“ řekl a sotva ke mně pootočil tvář. Po krátké odmlce dodal: „Tehdy šel jeden ze Dvanácti k velekněžím a řekl: ‚Co mi dáte? Já vám ho zradím.‘ Oni mu určili třicet stříbrných.

Připadalo mi to jako nesmyslná odpověď, ale neměla jsem chuť si ji nechat vysvětlit. Podívala jsem se do kbelíku: nakupené žáby vyskakovaly do výšky, ale umělohmotné stěny byly příliš strmé.

„Co s nima chceš dělat?“ „Pustím je na svobodu.“

„Když je pustíš, večer se vrátěj. Cosimo je zabíjí pomocí louhu.“

Bern bleskurychle zvedl zrak. „Uvidíš, že je odnesu dostatečně daleko.“ Pokrčila jsem rameny. „Každopádně nechápu, proč tu hnusnou práci děláš, když ti za ni ani nezaplatěj.“

„Je to můj trest za to, že jsem bez dovolení vlezl do vašeho bazénu.“

„Mám ten dojem, že jste se už omluvili.“

„Cesare měl za to, že bychom to měli odčinit. Jenže kvůli dešti k tomu až do dneška nebyla příležitost.“ Žáby ve vodě unikaly jako namydlený blesk. On je trpělivě pronásledoval se sítkou.

„Kdo je Cesare?“

„Nicolův táta.“

„A není to taky tvůj táta?“

Bern zavrtěl hlavou. „Je to můj strýc.“ „A Tommaso? Aspoň on je tvůj bratr?“ Znovu zavrtěl hlavou. Když k nám přišli, Nicola řekl „naši rodiče“. Jenže Bern by mi to pravděpodobně nevysvětlil tak, abych to pochopila, a já mu nechtěla dopřát žádnou satisfakci.

„Co ta jeho modřina?“ zeptala jsem se. „Bolí ho, když zvedá ruku. Florianu mu večer připravuje obklady z jablečného octa.“

„Každopádně ses podle mě spletl, tím kamenem nehodil můj táta. To byl asi Cosimo.“

Bern vypadal, jako kdyby mě neposlouchal, byl plně soustředěný na lovení žab. Měl na sobě kalhoty, které kdysi musely být modré, a byl bos. Pak zničehonic řekl: „Jsi fakt drzá.“

„Cože jsem?“

„Obvinít pana Cosima, abys očistila svého otce. Nemyslím si, že byste ho za práci nějak zvlášť platili.“

Další žába se zřítíla do kbelíku. Bylo jich tam asi dvacet, nafukovaly se a vyfukovaly.

Chtěla jsem zamluvit předchozí lež, a tak jsem se zeptala: „Proč nepřišli tví kamarádi?“ „Ten nápad se tu vykoupat byl můj.“

Sáhla jsem si na vlasy, byly vařící. Mohla jsem se sklonit, namočit si ruku a hlavu si navlhčit, jenže v bazénu byly pořád žáby.

Bern jednu vylovil a přiblížil ke mně sítku. „Chceš si na ni sáhnout?“

„To ani omylem!“

„To jsem si mohl myslet,“ řekl s protivným úsměvem. Pak jako by se nechumelilo: „Dneska šel Tommaso za svým tátou do vězení.“

Očekával, že na mě ta informace zapůsobí, já mlčela.

„Zabil manželku polenem. Pak se chtěl oběsit na stromě, ale policie ho včas chytila.“

Žáby sebou ve kbelíku neklidně mlely. Obrovská hromada slizu. Bylo mi na zvracení.

„To sis vymyslel, že jo?“

Bern se zarazil se sítkou ve vzduchu. „Jasně že ne.“

Konečně polapil poslední žabu, tu, která mu dala nejvíc zabrat. Klekl si, aby sítku nezvedal moc vysoko.

„A co tvoji rodiče?“ zeptala jsem se.

Žába skokem unikla a zajela střemhlav do největší hloubky bazénu.

„Sakra. Vidíš, cos provedla? Seš pěkná zmatkářka!“

Došla mi trpělivost. „A co je podle tebe zmatkářka, co?“

Vymejšlíš si slova! Heleď se, já jsem tvému bráchovi nebo kamarádovi, nebo kdo to dopřič je, nic neudělala!“

Měla jsem v úmyslu okamžitě odejít, ale Bern se na mě poprvé vážně podíval. Ve tváři měl upřímnou lítost a zároveň jakousi bezelstnost. A zase to mírné uhrančivé šilhání. „Prosím tě, přijmi mou omluvu,“ řekl.

„Prosíš mě, abych...“

Byla jsem trochu rozrušená, stejně jako před týdnem, když se na mě upřeně díval přes tátova ramena. Naklonila jsem se nad vodu, abych se podívala, kam se ta žába zašila.

„Co je to za černá vlákna?“ „Vajíčka. Žáby je sem přišly naklást.“

„To je hrůza.“ Ale on si moje slova špatně vyložil.

„Jo, je to hrůza. Nezapíjíte jen žáby, ale i všechna ta vajíčka.

V každém z nich je živý tvor.“

Čistota je klíčová myšlenka románu

Paolo Giordano se narodil 19. prosince 1982 v Turíně. Povoláním je fyzik a v současné době pracuje na doktorátu z oboru fyziky částic. Kniha Osamělost prvočísel, která je jeho prvotinou, se stala v Itálii bestsellerem, když se jí prodalo více než milión kusů. Získal za ni prestižní italskou literární cenu Premio Strega. Byla rovněž přeložena do dalších jazyků a zaznamenala úspěch po celém světě. S mimořádným ohlasem se setkala i jeho další díla

Deset let po své nejprodávanější knize „Osamělost prvočísel“ (česky Odeon, 2015,

<https://www.kosmas.cz/knihy/205513/osamelost-prvocisel/>) se Paolo Giordano v románu Dobývání

nebe vrací k problémům dospívání, k věku, kdy je vše možné a chce se věřit v silné ideály.

„Po Osamělosti prvočísel“, říká Giordano, „jsem na dospívání uvalil tabu, nikdy jsem se neměl vrátit.

V průběhu let jsem si však uvědomil, že v tomto prvním románu chyběl aspekt arogance, charakterizující dospívání jako narušující jev, který ničí, aby vytvořil něco jiného.

Proč jste se po studiu fyziky zamiloval do literatury?

Uvědomil jsem si, že v osmnácti letech bylo obtížné si vybrat, co chci v životě dělat. Dnes vidím, že to bylo proto, že jsem o sobě nevěděl téměř nic. Vybral jsem si vědu, ale v současné době to není motor mého života. Vždycky jsem se cítil příznivcem knih. A to byl také důvod mého rozhodnutí stát se spisovatelem.

**Kritika se vzácně shoduje, že Dobývání nebe je jednou z nej-
přitažlivějších knih posledních let. Vy jste někde řekl, že ji považujete za svůj nový debut, proč?**

Protože, ani nevím proč, mě osvobodila od mnohých klišé, které na mě zaútočily po první knize, věcí, které mi nepatřily. Tato kniha mě jakoby svlékla a osvobodila, přiměla mě vrátit se ke svobodě v psaní, k velké radosti z práce.

**Co vyjadřuje název románu Divorare il cielo (Dobývání nebe)?
To jsou slova, jednoho z protagonistů, charismatického vůdce
příběhu?**

Jde o jasné oxymoron, přehánění. Postavy tohoto románu, a zejména Berna, se vyznačují neukojitelným hladem po zážitcích, nápadech a tužeb, dokonce i po tom, čeho se nemohou dotknout natož pak dosáhnout, což je nebe. Kniha stojí na konstantním napětí mezi pozemskou dimenzí a duchovní nebeskou dimenzí. Název s tímto kontrastem se snaží udržet tyto dvě protichůdné myšlenky pohromadě.

Příběh Teresy, Berna, Tommasa, Nicolý, jehož součástí jsou i jiné postavy jako jsou Danko, Giuliana a Corinne, je velmi intenzivní. Děje se toho hodně ři uvnitř postav. Odkud to přišlo? Kde jste to vzal?

Podle mého názoru čtenáři hledají syntézu velmi silných zážitků a emocí, protože dnes musí literatura konkurovat prostředkům, které jsou zjevně silnější. Ve skutečnosti stále věřím, že kniha, která vám dokáže poskytnout absolutní zážitek, vyhraje mezi všemi ostatními formami vyprávění. Dal jsem do ní deset let svého života, ale také deset let čtení, deset let fantazií, obrazů a zůžil jsem je do zkušeností těchto postav, které, ano, jsou velmi intenzivní a hodně se mění.

Měl jste jasný obraz děje, nebo se utvářel až v průběhu psaní?

Je to velmi složitý příběh, jak uvidíte při čtení knihy. Existuje osm kapitol, které jakoby obsahují osm malých knih. Takovou kompozici jsem zvolil proto, abych respektoval autonomii postav. Držel jsem se jí od začátku a čekal, dokud nevyčerpám všechno, co jsem už věděl o příběhu, a že pak přijde nová zápleтка nebo že postava zareaguje jinak než automaticky, jak by se dalo očekávat. Proto jsem si dal velkou práci s první verzí. Jako v žádném jiném případě u mých knih.

Láska v tomto románu je neoddělitelně spjata s utrpením, prázdnotou, dokonce i zoufalstvím. Stal jste se interpretem souhrnných pocitů, které začínají v dospívání postav. Jak se vám podařilo, aby byly tak silné, tak čisté?

Použil jste přídavné jméno, čisté, což je klíčové v myšlence románu. Od začátku mě neustále prováděl, to znamená, tyto postavy se neustále točí kolem touhy po čistotě. Čistota, která je velmi nebezpečným pojmem,

zdaleka ne pozitivním, neškodným, protože název čistoty je vytvořen zločiny, násilnými činy. Myšlenka absolutní čistoty zjevně ovlivnila román. Dalo mi to hodně práce, jak ji nerozmělnit, ale kondenzovat. První verze románu byla rozsahem téměř dvojnásobkem knihy, než jak vyšla.

A stále má více než 400 stránek, takže jste toho musel hodně napsat...

Ano, bylo toho hodně. Hodně práce, hodně času a energie, a doufám, že to přispělo k srozumitelnosti a čtenáři poskytne zážitek...

Teresa, Bern, Tommaso, Nicola a všichni ostatní jsou vaši vrstevníci. Napsal jste tedy generační román?

Takový záměr jsem neměl. Ale dnes, když je kniha hotová, si uvědomuji, že to tak může vypadat. Že existují určitá specifika těchto postav. Skutečnost, že jsme vyrostli, že jsme byli stále školeni ve starém tisíciletí, tedy s velmi silnými ideologiemi, které máme stále kdesi uvnitř otisknuty, a že se realizujeme v novém tisíciletí, kde dochází k roz-

měňování ideologií. Postavy prožívají jakousi neustálou nostalgii po něčem, k čemu mají sklon, ale o čem vědí, že je v nenávratnu. To si myslím, že je generační vlastnost a doufám, že jsem tím podal obraz něčeho, co se dnes děje.

Vyprávěčem je dívka, i když existují i jiné postavy, které vypovídají o historii, a to jsou to muži. Jak pro vás bylo obtížné vžít se do duše ženy?

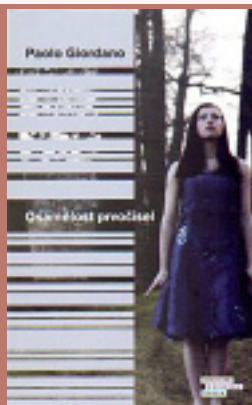
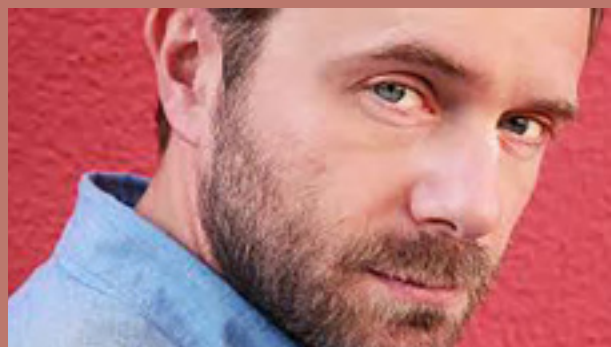
Zpočátku jsem to bral možná především jako výzvu, a pak se to stalo přirozeným procesem, který mě dokonce donutil myslet si, že mě možná vždycky při psaní vede má ženská část. Podle myšlenky, že hluboké bezvědomí muže je žena.

A možná také proto vás čtenáři velmi milují ...

A kdo ví! Neumím definovat, co je v literatuře ženské, protože to je velmi nejisté teritorium. Pro mě je literatura prostorem, který přesahuje myšlenku genderu, kterou denně žijeme a o níž přemýšlíme.

(Ze zahraničních pramenů)

ODEON dosud vydal další autorovy knihy

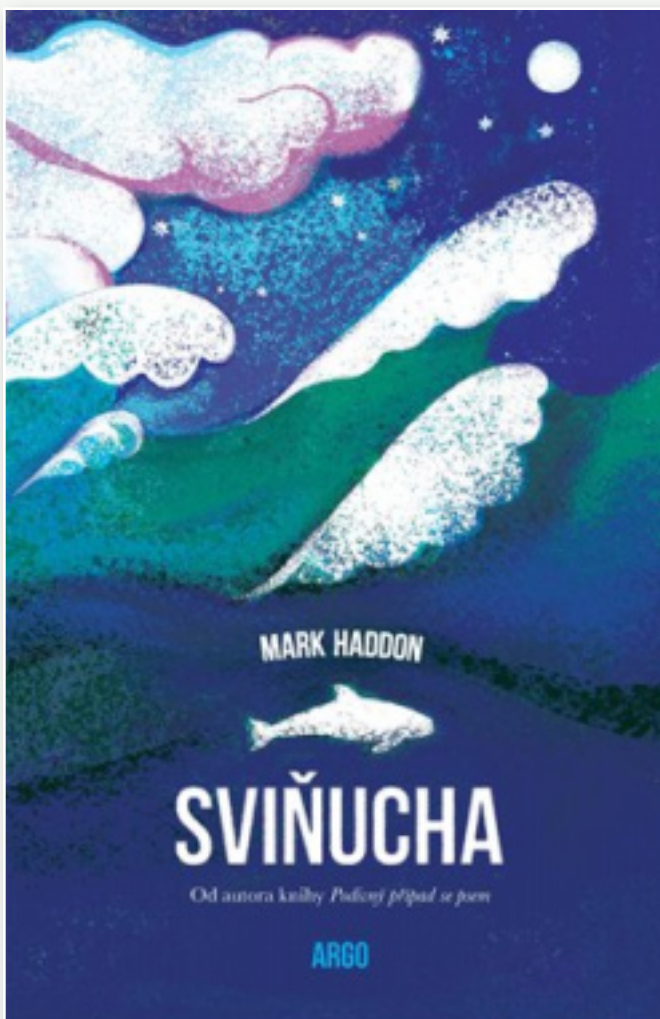
Mark Haddon SVIŇUCHA

Na počátku je havárie malého letadla, v němž zemře pilot, jeho syn a krásná herečka. Tragédii však přežije dítě, které má žena v břiše. Je to holčička. Otec se rozhodne, že ji bude vychovávat v ústraní. Když dívka vyroste, vůbec netuší, jaké se o ní a o jejím otci šíří zvěsti. Potom se objeví mladý muž a zjistí, že na těch povídačkách je spousta pravdy. Ono zjištění je však nebezpečné a mladík brzy pochopí další nepříjemnost: že má za patami zabijáka. Dá se před ním na útěk po moři, kde se stane něco nevysvětlitelného: loď i on se promění. To, co začalo tragickou nehodou, se vyvíjí jako antický román o bloudění Apollónia, knížete tyrského, zpracovaný mimo jiné i Williamem Shakespearem ve hře Perikles.

Přeložil David Petru

Brožovaná, 317 stran, 349 Kč,

ISBN 978-80-257-3158-1, EAN 9788025731581

Zakoupit můžete zde

<https://www.kosmas.cz/knihy/265934/svinucha/>

Ukázka z knihy a rozhovor s autorem na následujících stranách

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz, internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

LET

Maja je ve třicátém sedmém týdnu těhotenství. Na palubu komerčního letadla by ji nepustili, ale jsou právě u přátel, kteří vlastní vinici v Bellevue Champillon, a jeden z hostů, Viktor, má osobní letoun Piper PA-28 Warrior a nazítří ráno se chystá letět zpátky do Pophamu. Na letišti na něj čeká jeho land rover a cestou na jižní pobřeží ji bez problémů může vysadit doma ve Winchesteru. Philippe, Majin manžel, nerad svěřuje Maju do péče cizích mužů, obzvlášť pokud se s nimi seznámil teprve přede dvěma dny, jenže jednotlivé dílky skládačky do sebe zapadají tak dokonale, že je prakticky nemožné odmítnout. On sám odjede do Paříže, nechá auto u bytu, svez se Eurostarem do Londýna a do Winchesteru se vrátí o den později.

Kromě toho má Maja ráda malá letadla. Cestování je v dnešní době tak snadné. Usnete v Istanbulu a probudíte se v Pekingu. Baví ji sledovat ubíhající kilometry – říční delty, kruhová závlahová pole, mraky spřádané na závětrné straně hor. Dodnes si vybavuje, jak jako malá letěla nad Oslofjordem, ostrůvek za ostrůvkem, letní chaty, přístaviště, lodě, mihotání slunečních paprsků na hladině, jakási hlubší pravda, skrytá těsně za hranicí slov, ohledně vztahu mezi měřítkem a únikem a zemským povrchem.

Navíc ji právě opustily ranní nevolnosti, které přetrvávaly do nezvykle pokročilého stadia těhotenství, a začíná teď onu klasickou horlivou touhu plnými doušky si užívat téhle nakrátko získané svobody, než svůj život zasvětit tomu maličkému, nesmírně náročnému človíčkovi.

Philippova nervozita je opodstatněná. Viktor sice má licenci soukromého pilota, ale chybí mu přístrojová doložka. Kdyby letěl jen se svým devítiletým synem Rudym, nijak zvlášť by na tom nezáleželo. Vyrazili by brzy ráno, a kdyby to vypadalo, že se počasí nebo jiné podmínky mají změnit, buďto by let odložili na další den, nebo – pakliže by už byli ve vzduchu – by obrátili kurz k jinému letišti. Jenže Maja vstane pozdě, dlouho snídá a pomalu si balí a založila někam korále, které, jak sama tvrdí, jí klidně můžou poslat do Anglie po kurýrovi, až se najdou, ale stejně se stanou předmětem horlivého, marného pátrání po celém rozlehlém domě. Když je konečně přichystaná vyrazit, je dávno po obědě. Kdyby nebyla tak přitažlivá, Viktor by bez větších výčitek odletěl bez ní, jenže ji na základě jejích výkonů na plátně zpočátku podceňoval, a teď je sám zaskočený tím, že si v její společnosti připadá, jako kdyby mu zase bylo patnáct – husté blond vlasy, ty nejmodřejší oči, komiksové půvaby, a k tomu je tak akorát oplácaná a podmanivě nepořádná. Na tváři má jizvu, památku na havrana, který jí vletěl oknem do pokoje, když jí bylo deset. Viktorovi je to náhlé pobláznění docela příjemné, ačkoli ho zároveň mírně znepokojuje, protože je koneckonců zvyklý mít pevně v hrsti celou soudní síň, ba každou místnost, do které vkročí.

Korále, zašlé a špinavé, najde o půl roku později zahradník Bruno v porostu topolů na samém okraji pozemku, kam téměř nechodí ani sami Beaufouovi, natož jejich hosté. Nenapadne je jiné vysvětlení, než že je nějaké zvíře, okouzlené jejich sytými barvami, odvěklo od bazénu přes trávník až pod stromy, kde si nejspíš uvědomilo nesmyslnost svého počínání. Budou je chtít poslat do Winchesteru, ale nenapadne je, co napsat do průvodního dopisu, tak je nakonec v tichosti uloží dozadu do šuplíku, kde zůstanou mnoho let.

Viktor před odchodem ještě naposledy zavolá na letiště, aby se zeptal na počasí. Předpověď nezní právě růžově, ale bere jako danou věc, že zkrátka poletí. Maja se mu tou prodlevou nijak nezprotivila, naopak mu připadá ještě roztomilejší. Nehodlá v jejích očích působit nervózně nebo nepřipraveně, a tak si oblékne metaforický talár, který v něm samém probouzí bezvýhradnou důvěru v pravdivost jeho vlastních slov, a bezmračné nebe naznačuje, že počasí podléhá síle jeho osobnosti stejně snadno jako každá porota.

Společně jdou přes asfalt letištní plochy a Rudy rovnou vleze do letadla. Maja nadšeně sleduje, jak Viktor provádí venkovní prohlídku stroje, a její neskrývaný zájem v něm opět zažehne něco z toho vzrušení, které ho dříve naplňovalo před každým letem. Potom vyšplhá jedinými dveřmi do kabiny, usadí se na místě pilota a pomůže dovnitř i jí. Nakloní se přes ni, aby dveře zavřel, ukáže jí, jak se zapíná pás, a dá jí sluchátka. Dotankují palivo, pak se postaví proti větru. Viktor sešlápne brzdy, zkontroluje, jestli se palivo čerpá z prázdnější nádrže, přepne na tu plnější a odzkouší motor. Magneta, karburátor, vyvážení, klapky a křídélka, dveře a pásy. Dorolují k ranveji a počkají, až odstartuje Hawker 600, náklonem zatočí doprava a rozplyne se v modři.

Ještě se neodlepili od země, a Rudy už na zadní sedačce spí, ukolébáný tím vrčením a pohupováním. Ve společnosti většiny dětí se cítí nesvůj, ale úplně si vystačí sám, takže tahle dovolená pro něj byla naprostý ráj, protože měl neomezený přístup k bazénu, k dobře zásobené dvoudveřové ledničce a k sadě dvatřiceti pastelek Caran d'Ache, s nimiž mohl pokračovat v psaní a kreslení svého komiksového eposu Rytíři z Kadoru. Ze všeho nejvíc se mu líbilo, když se koupal za deště a měl celé vylidněné okolí nezvykle pokročilého stadia těhotenství, a začíná teď onu klasickou horlivou touhu plnými doušky si užívat téhle nakrátko získané svobody, než svůj život zasvětit tomu maličkému, nesmírně náročnému človíčkovi.

Philippova nervozita je opodstatněná. Viktor sice má licenci soukromého pilota, ale chybí mu přístrojová doložka. Kdyby letěl jen se svým devítiletým synem Rudym, nijak zvlášť by na tom nezáleželo. Vyrazili by brzy ráno, a kdyby to vypadalo, že se počasí nebo jiné podmínky mají změnit, buďto by let odložili na další den, nebo – pakliže by už byli ve vzduchu – by obrátili kurz k jinému letišti. Jenže Maja vstane pozdě, dlouho snídá a pomalu si balí a založila někam korále, které, jak sama tvrdí, jí klidně můžou poslat do Anglie po kurýrovi, až se najdou, ale stejně se stanou předmětem horlivého, marného pátrání po celém rozlehlém domě. Když je konečně přichystaná vyrazit, je dávno po obědě. Kdyby nebyla tak přitažlivá, Viktor by bez větších výčitek odletěl bez ní, jenže ji na základě jejích výkonů na plátně zpočátku podceňoval, a teď je sám zaskočený tím, že si v její společnosti připadá, jako kdyby mu zase bylo patnáct – husté

blond vlasy, ty nejmodřejší oči, komiksově půvaby, a k tomu je tak akorát oplácáná a podmanivě nepořádná. Na tváři má jizvu, památku na havrana, který jí vletěl oknem do pokoje, když jí bylo deset. Viktorovi je to náhlé pobláznění docela příjemné, ačkoli ho zároveň mírně znepokojuje, protože je koneckonců zvyklý mít pevně v hrsti celou soudní síň, ba každou místnost, do které vkročí.

Korále, zašlé a špinavé, najde o půl roku později zahradník Bruno v porostu topolů na samém okraji pozemku, kam téměř nechodí ani sami Beaufouroví, natož jejich hosté. Nenapadne je jiné vysvětlení, než že je nějaké zvíře, okouzlené jejich sytými barvami, odvěklo od bazénu přes trávník až pod stromy, kde si nejspíš uvědomilo nesmyslnost svého počínání. Budou je chtít poslat do Winchesteru, ale nenapadne je, co napsat do průvodního dopisu, tak je nakonec v tichosti uloží dozadu do šuplíku, kde zůstanou mnoho let.

Viktor před odchodem ještě naposledy zavolá na letiště, aby se zeptal na počasí. Předpověď nezní právě růžově, ale bere jako danou věc, že zkrátka poletí. Maja se mu tou prodlevou nijak nezprotivila, naopak mu připadá ještě roztomilejší. Nehodlá v jejích očích působit nervózně nebo nepřipraveně, a tak si oblékne metaforický talár, který v něm samém probouzí bezvýhradnou důvěru v pravdivost jeho vlastních slov, a bezmračné nebe naznačuje, že počasí podléhá síle jeho osobnosti stejně snadno jako každá porota.

Společně jdou přes asfalt letištní plochy a Rudy rovnou vlez do letadla. Maja nadšeně sleduje, jak Viktor provádí venkovní prohlídku stroje, a její neskrývaný zájem v něm opět zažehne něco z toho vzrušení, které ho dříve naplňovalo před každým letem. Potom vyšplhá jedinými dveřmi do kabiny, usadí se na místě pilota a pomůže dovnitř i jí. Nakloní se přes ni, aby dveře zavřel, ukáže jí, jak se zapíná pás, a dá jí sluchátka. Dotankují palivo, pak se postaví proti větru. Viktor sešlápne brzdy, zkontroluje, jestli se palivo čerpá z prázdnější nádrže, přepne na tu plnější a odzkouší motor. Magneta, karburátor, vyvážení, klapky a křídélka, dveře a pásy. Dorolují k ranveji a počkají, až odstartuje Hawker 600, náklonem zatočí doprava a rozplyne se v modři.

Ještě se neodlepili od země, a Rudy už na zadní sedačce spí, ukolébáný tím vrčením a pohupováním. Ve společnosti většiny dětí se cítí nespůj, ale úplně si vystačí sám, takže tahle dovolená pro něj byla naprostý ráj, protože měl neomezený přístup k bazénu, k dobře zásobené dvoudveřové ledničce a k sadě dvatřiceti pastelek Caran d'Ache, s nimiž mohl pokračovat v psaní a kreslení svého komiksového eposu Rytíři z Kandoru. Ze všeho nejvíc se mu líbilo, když se koupal za deště a měl celé vylidněné okolí bazénu jen pro sebe, to šumění doličkovaté hladiny a modré ticho pod ní. Chodí do internátní školy, kde ho ostatní kluci šikanovali, jenže natolik neurčitě a mlhavě, že si na ně nemůže stěžovat, ale stejně se tím užívá, a teď už zbývají poslední tři dny prázdnin, takže si toho omezeného času v Bellevue užil na maximum, chodil spát pozdě a brzy vstával. Následkem toho je teď vyčerpaný. Jenže do školy už se nevrátí. Za dvě hodiny bude mrtvý.

„Věž Prunay. Golf Alpha Sierra na vyčkávací a připraven k odletu.“

„Golf Alpha Sierra. Povolení ke vzletu uděleno. Ranvej nula jedna. Vítr nula dva nula stupňů. Pět uzlů.“

Viktor je v poslední době poměrně laxní, ale protože vedle něj sedí Maja, prochází si v duchu všechny nouzové postupy, a zatímco na ranveji zrychlují, odříkává si je jako mantru. „Když mi selže motor na zemi, stáhnu plyn a zastavím. Když mi selže motor těsně po vzletu, ale mám dost místa, stáhnu plyn a dosednu zpátky na ranvej. Když nemůžu přistát na ranveji, vyberu si nejbezpečnější oblast ve výšce třiceti stupňů doleva nebo doprava od středové čáry a přistanu tam.“

Padesát kilometrů v hodině, šedesát, sedmdesát...

Zvednou se ze země, a zatímco stoupají, Viktor je navede na plánovanou trasu. Poletí k severozápadu na Le Touquet, pak na sever podél pobřeží k mysu Gris-Nez a dál přes kanál k radiomajáku v Doveru. Vystoupají do šesti tisíc stop a Maja se rozpovídá o tom, jak na koni jménem Bombardér jezdí na vyjížďky po údolích u Winchesteru – Claredon Way, Ashley Down, Beacon Hill... Je to prázdné tlachání, ale zdá se, že jí stačí, když Viktor tu a tam souhlasně zamručí, a jemu se líbí její hlas. Nakonec Maja přestane soupeřit s řevem motoru a oddá se sledování krajiny dole, takže se Viktor může čas od času otočit a představovat si, jak vypadá nahá.

Patnáct set metrů pod nimi se rozkládá nepravidelná parketová podlaha políček, napůl zoraných, napůl zelených, skvrny lesů kolem Saint-Gobainu a Noyonu, tlustý had Sommy stáječící se obloukem k Amiens. Nebe je teď zamračenější, modrá se vytrácí, o trochu víc to drncá. Viktor se vysílačkou dotáže na letišti v Lille, jaká je situace před nimi. Lehká oblačnost v tisíci stopách, mírně zataženo v patnácti stech a zataženo v pěti tisících. Žádný zázrak, ale na Le Touquet musejí tak jako tak, čili není co řešit, a Maja už zase vypráví, tentokrát v jistém smyslu o nedostacích svého manžela, což je smutné, zábavné i překvapivě milé, a Viktor se díky tomu cítí vtažen do onoho důvěrného kroužku, z něhož byl celý uplynulý týden vyčleněn, a ve spojení s její bezprostřední tělesnou blízkostí je mu to tak příjemné, že prakticky přestane věnovat pozornost postupně se zhoršujícímu počasí. Nad Abbeville mraky nečekaně zhoustnou.

Viktor ztratí vizuální kontakt se zemí a zjistí, že dohlednost se mezi tím snížila natolik, že už nerozezná horizont. Přesně ví, co by měl v tuhle chvíli udělat – opatrně provést obrat o sto osmdesát stupňů a co nejrychleji se dostat z téhle potenciálně katastrofální situace. Kdyby byla Maja viditelně rozrušená, rozhodně by to udělal, jenže ona si vůbec neuvědomuje, v jakém se ocitli nebezpečí, a je z toho dočista unesená.

„Dole by klidně mohlo být Turecko. Nebo Finsko. Je to úplně jako ze Saint-Exupéryho.“

Větší pitomost nikdy v životě neudělal.

Jejich bezpečí – její bezpečí, Rudyho bezpečí – je důležitější než cokoli jiného, jenže jistá neandertálská část jeho mozku nesnese pomyslení na to, že by před někým, natož před ženou, a už vůbec ne před ženou, která ho takhle přitahuje, mohl působit jinak než jako ten nejschopnější chlap. Už jen tím, že se těmhle myšlenkami zabývá, odsune rozhodnutí k návratu o pět, pak o deset, pak o patnáct vteřin, a nakonec sám sebe přesvědčí, že když se bude držet kurzu, tak se s trochou štěstí z toho mraku brzy zase vynoří....

HLEDÁM ROMÁNY, KTERÉ PŘEKVAPUJÍ

Mark Haddon (*1962) studoval anglickou literaturu na Oxfordu. Je autorem více či méně humorných románů Podivný případ se psem (česky 2003, Argo) nebo Problémové partie (česky 2007, Argo), z nichž první je určen především mladším a druhý zralejším čtenářům.

Významným románem o problematických rodinných vztazích byl Červený dům (česky Argo, 2014). Za Podivný případ se psem, pojednávající o chlapci s Aspergerovým syndromem, dostal několik literárních cen včetně Whitbread Award. Napsal i humornou prózu pro děti Spudveč! (česky 2009, Argo) a vydal sbírku básní.

Žije a učí v Oxfordu, je přísný vegetarián, a jak sám o sobě říká, „za-
přísáhlý ateista“.

Váš román *Sviňucha* kritika oceňuje jako novátorský. Co ji k tom u podle vás vede?

Jsem opatrný v posuzování vlastní práce. Mohu k tomu jen říci, že hledám romány, které mě něčím překvapují. I proto se sám snažím dělat něco, co jsem si předtím nedokázal představit, nebo to nepovažoval za možné. Chci vzrušení z pocitu, že stojím na okraji propasti, a není jisté, zda v ní neskončím.

V jednom rozhovoru jste popsal *Sviňuchu* jako knihu, díky níž jste doufal, že „přejdete do divočiny“, a vstoupíte do „divné zóny“. Co jste tím myslel?

Souvisí to s jakousi magií děje. Kdysi to bylo snadné. Hodiny udeřily třináct a něco se událo. Nyní jsme většinou přesvědčeni, že existuje ještě cosi jiného. A já hledám věrohodný způsob, jak do něčeho jiného proniknout, aniž bych se vzdal reality.

V románu *Sviňucha* hodně odkazujete na *Perikla*, *Shakespeareovu hru*. Co stojí za tím, že se *Perikles* v roce 2019 vrátil?

Na tuto otázku existuje několik odpovědí (většina z nich se týká uprchlíků ve Středomoří), ale nepovažuji je za přesvědčivé. V téměř každé *Shakespeareově* hře můžete najít rezonance se současností. Právě v tom spočívá jeden aspekt jeho geniality. *Hru Perikles* zařazují na repertoár světové scény častěji, než některá další *Shakespeareova* dramata. Určitě to není náhoda.

Šlo o okamžitý nápad vyjít ze *Shakespeara* a aktualizovat ho?

S myšlenkou napsat román založený na *Shakespeareově* díle jsem si pohrával už delší dobu. Ale v definitivním rozhodnutí mně bránila obava, že vytvořím jen určitou adaptaci a nikoli originální dílo. Nakonec jsem se rozhodl pro *Perikla*, protože mě vždycky

trápilo, jak ve hře zachází král Antiochus, se svou dcerou, jak ji sexuálně zneužívá. Chtěl jsem vyprávět její příběh a napravit vše špatné. Byl to i takový odrazový můstek k vyslání *Perikla* na cesty...

Příběh je důležitý pro naši současnost – hlavně pro taková témata, jaká jsou exil, vysídlení, sounáležitost. Důležitá je také naše reakce na ty, kteří jsou všeobecně považováni za outsidersy. Měl jste toto na paměti a našel jste nějaké paralely se *Shakespearem*?

Každý román, který se snaží oslovit současnost, se vydává na tenký led. Psaní je pomalé, zatímco svět se rychle mění. Některá témata se však jeví jako univerzální. Určitě jde o vyhnanství a vysídlení. Nemůžete klidně číst o tom, že se *Odysseovi* společníci utopili ve Středomořím moři, když se vraceli domů na *Ithaku*, aniž byste viděli nynější uprchlickou vlnu a spoustu obětí v moři.

Při čtení vašeho románu vzniká dojem, že vážíte rizika relativně „bezpečného“ prostoru domu s nebezpečím, které latentně zraje vně. Do jaké míry bychom měli myslet na domov jako území relativního bezpečí v kontextu s hrozbou z vnějšího světa?

Tak to se musím přiznat, takto jsem nepřemýšlel. Budoval jsem román zevnitř, zatímco čtenáři to vidí zvnějšku. Mým cílem je udělat všechno co nejlépe, ale počítám s tím, že každý výsledek může dopadnout trochu jinak protože nastoluje různorodé otázky.

Příběh se přesouvá z napínavého popisu havárie letadla ke klasickému líčení hrdinských skutků. Měl jste detailně promyšlenou takovouto kompozici, v níž se prolínají různé časy, místa i verze stejného příběhu? Bral jste to jako výzvu?

Chtěl jsem začít v současném světě, abych upoutal pozornost čtenáře. Ale i ve starém příběhu jsem nacházel motivy trvale platné. A jestli to byla výzva? Psaní je téměř vždy těžké, alespoň pro mě. Ale některé pasáže vznikaly lehce, takže to pro mě byla vlastně příjemná práce.

Neuvěřitelný vztah mezi Angelikou a jejím otcem vyvolává nepříjemné otázky o hranicích mezi nezodpovědností a sebekontrolou, láskou a touhou. Jak obtížné bylo pro vás vyrovnat se s tímto tématem?

Bylo to stejné, jako když se ponoříte do nějakého vztahu. K jakékoli postavě přistupuji imaginativně, snažím se proniknout do její duše a pak zvažuji možnosti jejího jednání. Ale snažím se stejným způsobem obývat mysl i několika lidí najednou. Proto nemohu psát déle než čtyři nebo pět hodin denně, aniž bych se cítil úplně vyčerpaný...

Zneužívání Angeliky jejím otcem není jednoduchým tématem, a mohlo by se zdát, že není tak běžné. Na rozdíl od zneužívání mladých žen staršími muži. Pokud si myslíte, že neznáte někoho, kdo žije s takovou zkušeností, je to pravděpodobně proto, že se s tím postižené nesvěřují.

Román zkoumá způsoby, kterými se Philippe zbavuje odpovědnosti, vypráví historky o své roli ochránce a milujícího otce a přitom lže sám sobě. Je to částečně narativní román o způsobu, jakým se příběhy mění v závislosti na tom, kdo je vypráví...?

Ano, pochybuji, že se můžete stát spisovatelem, když byste se vzdali vlastní historie. Vyprávíme příběhy o našich životech, ty mohou být v rozporu s příběhy jiných lidí, nebo s nimi dokonce soutěžit.

Pro Angeliku jsou příběhy jediným prostředkem k úniku. Sama si různě představuje klasické mýty, které přečetla, ale někdy zapomíná, kde fikce končí a nastupuje vlastní zážitek.

Je Periklův osud, jak bylo řečeno ve Sviňuchovi, její způsob, jak přeformulovat svůj vlastní příběh a nasměrovat se na cestu ke svobodě?

Téměř. Struktura, z níž vychází celý román, spočívá v tom, že Perikleova dobrodružství jsou sice fantazií, ale pro ni příležitostí vyprávět vlastní dlouhý a komplikovaný příběh.

Jak důležité pro vás je, že vaše knihy jsou „čitelné“, „dostupné“ nebo „uchopitelné“, i když jsou odvážné nebo inovativní?

Stává se to bez vědomého záměru z mé strany. Skrývá se za tím má pošetilost, s níž jsem chtěl vždycky psát náročné romány na způsob Láslzá Krasznahorkaie (česky: Od severu hora, MF 2008 – rozebraná a Satanské tango, Host 2003, rozebraná) nebo Thomase Bernharda (do češtiny je hojně překládán, viz <https://www.kosmas.cz/autor/34/thomas-bernhard/>) pro vybrané publikum. Ale nedokážu to. Tak žiji s příjemným pocitem, že mě mají čtenáři rádi. Je to slabost? Někdy. Ale je to nezbytné, pokud chcete, aby vám lidé vyprávěli své příběhy.

V románu Sviňucha popisujete stejně živě moderní město Southampton jako loď ve starověkých mořích. Jak bylo pro vás těžké rozhodnout se pro knihu bez „skutečného příběhu“, v níž jsou důležité sny utvářející dění...?

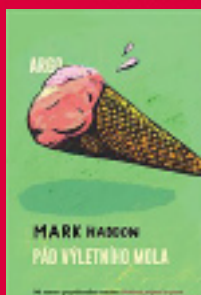
Jsem zamilovaný do věcí, budov, počasí, těl, pachů, světla, krajiny, nábytku ... Živá realizace je proto vždy na vrcholu mého seznamu úkolů. Nepominul jsem otázku: „Který z příběhů je skutečný?“ A je to tak důležité? Ne-li dokonce bezvýznamné...

Máte představu o své další tvorbě?

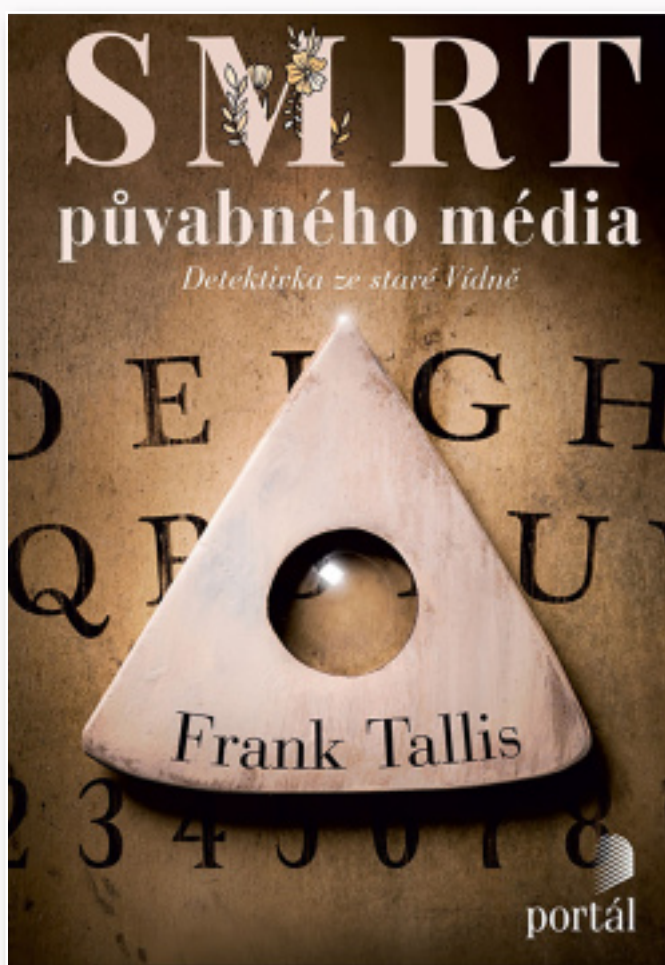
Nemyslím si, že budu psát, aniž bych byl poháněn neustálým otravným hlasem v zadní části mé hlavy, říkajícím znovu a znovu: „To nebylo dost dobré ... Píš víc a lépe ... Čas se krátí ...“ . Ve vzácných dnech, kdy jsem napsal tisíc slov, vstupuji do stavu hlubokého uspokojení, které cítím málokdy. Zavřu oči, vydechnu a pak zhluboka nadechnu, poslouchám, co se děje v mé mysli a slyším ... absolutně nic.

(Ze zahraničních pramenů)

Další knihy Marka Haddona v češtině

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz, internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

Frank Tallis SMRT PŮVABNÉHO MÉDIA

Vídeňský policejní inspektor Oskar Rheinhardt je přivolán k nevysvětlitelnému úmrtí proslulého média. Jedná se o klasickou „záhadu zamčeného pokoje“. Zavražděná, půvabná mladá žena, byla středobodem kroužku spiritistů, jehož členy byli odborník na atypické zámky, nevypočitatelný maďarský hrabě, aristokratka – přívrženkyne madame Blavatské, která se považuje za vtělení exotického božstva, a další originální jedinci. Inspektor se radí o případu s doktorem Maxem Liebermannem, který se právě pod mírným nátlakem své rodiny chystá zasnoubit s přitažlivou, avšak povrchní Clarou, ale zároveň je stále více fascinován svou pacientkou slečnou Lydgateovou, vzdělanou a inteligentní anglickou guvernantkou se symptomy hysterie...

V zakouřených kavárnách mocnářství na konci devatenáctého století vzkvétá zájem o nové umělecké a vědecké směry, ale zároveň se to tu jen hemží jedinci pochybné pověsti.

Holmesovskou dvojici vyšetřovatelů spojuje vášně pro zpěv a klasickou hudbu, při jejímž po-

slechu se často věnují rozebírání případů, které inspektor právě řeší. Doktor Liebermann se navíc právě seznámil se Sigmundem Freudem a s velkým zájmem navštěvuje střední schůzky v jeho bytě. Svě nemalé znalosti a vhléd pak dává k dispozici příteli inspektorovi. Čtenář si tak může kromě napínavého příběhu navíc vychutnat i autentickou atmosféru doby počátků psychoanalýzy ve Vídni s mnoha zajímavými detaily.

Vázaná, 400 stran, 399 Kč, ISBN: 978-80-262-1598-1

Zakoupit můžete zde

https://obchod.portal.cz/beletrie/smrt-puvabneho-media/?wt_mc=rom.mailing.26

Ukázka z knihy a rozhovor s autorem na následujících stranách

SMART

půvabného média

Detektivka ze staré Vídně

Frank Tallis

Bylo to v den, kdy se strhla prudká bouře. Pamatuji si to dobře, protože můj otec Mendel Liebermann mi navrhl, že se setkáme u kávy v hotelu Imperial. Pojal jsem silné podezření, že má něco za lubem...

Za budovou Opery se valila po nebi černá oblaka, připomínala sopečný výbuch plný sirných výparů a popela. Svou velikostí naznačovala blížící se zkázu – velkolepou katastrofu připomínající zánik Pompejí.

Okolní budovy ve zvláštním jantarovém světle zežloutly a sochařská výzdoba zdejších střech – klasické postavy i triumfální orli – vypadala jako vytesaná ze síry. Oblohu rozčísil blesk, který sjel po hoře mračen jako řeka roztaveného železa. Země se chvěla a vzduch tetelil, ale po dešti zatím nebylo ani památky. Přicházející bouře jako by se šetřila a sbírala síly v přípravě na apokalyptickou potopu.

Cinkání tramvaje vytrhlo Liebermanna ze zamyšlení a rozehnalo shluk drožek, které stály na kolejích. Když se tramvaj dala do pohybu, Liebermann zauvažoval, proč se s ním otec chce sejít. Ne snad že by se jednalo o mimořádnou událost, u kávy se vídali často. Tkvělo to spíše ve způsobu, jakým mu Mendel návrh, že se setkají, přednesl. Hovořil zvláštěně přiškrceným hlasem – pisklavě a vyhýbavě. Ani jeho snaha o nenucený projev mimoto nebyla přesvědčivá, což Liebermannovi vniklo myšlenku, že se za pozváním skrývají postranní – snad dokonce nevědomé – úmysly. Ale jaké?

Tramvaj musela v hustém provozu na Kärtner Ringu zpomalit a Liebermann vyskočil z vozu ještě před zastávkou. Vyhrnul si límec kožesinového kabátu, aby se ochránil před větrem, a pospíchal na místo schůzky.

Ačkoli hodina oběda už minula, v hotelu Imperial vládl čilý ruch. Číšníci se stříbrnými podnosy zdviženými vysoko do vzduchu se hbitě prosmýkali kolem zaplněných stolů a panovala tu živá zábava. V zadní části kavárny hrál pianista Chopinovu mazurku.

Liebermann si kapesníkem otřel zamlžené brýle a odložil si kabát na věšák.

„Dobré odpoledne, pane doktore.“

Liebermann poznal příchozího po hlase, a tak ještě obrácený zády odpověděl:

„Dobré odpoledne, Bruno. Doufám, že se vám daří dobře?“

„Ano, pane. Velmi dobře.“

Když se Liebermann otočil, číšník pokračoval: „Pojďte laskavě za mnou, pane. Váš otec už je tady.“

Bruno pokynul Liebermannovi, aby ho následoval, a vedl ho rušným prostorem kavárny. Došli až ke stolu v zadní části, kde seděl Mendel,

skrytý za hustě potíštěnou dvojstranou deníku Wiener Zeitung.

„Pane Liebermann?“ oslovil ho Bruno. Mendel noviny odložil.

Byl to podsaditý muž s mohutným plnovousem a huňatým obočím. Tvářil se poměrně stroze, ačkoli síť vrásek od smíchu jeho výraz zjemňovala. „Váš syn,“ dodal číšník.

„Vida, Maxime!“ pronesl starý muž. „Tady jsi!“ V hlase mu zaznívalo lehké podráždění, jako by ho potomek nechal čekat.

Liebermann na okamžik zaváhal a pak odpověděl: „Vždyť jsem přišel dřív, otče.“

Mendel vytáhl kapesní hodinky.

„Ano. Dobře, jen se posad', posad' se. Já si dám ještě jednu kávu s rumem... a ty, Maxi?“ otočil se na syna.

„Já prosím černou, Bruno.“

Číšník se zlehka uklonil a zmizel.

„Tak tedy,“ ujal se Mendel slova. „Jak se ti daří, chlapče?“

„Báječně, otče.“

„Vypadáš nějak pohuble.“

„Vážně?“

„Ano. Strhaně.“

„Nevšiml jsem si.“

„Jíš pořádně?“

Liebermann se zasmál. „Náhodou ano. A jak se daří vám, tatínku?“

Mendel se usklíbl.

„Jak kdy. Někdy líp, někdy hůř, však víš, jak to chodí. Vyhledal jsem odborníka, kterého jsi mi doporučil. Toho Pintsche. Jistý příznivý účinek to snad má. Ale záda se mi moc nelepeší.“

„To mě mrzí.“

Mendel na synovu poznámku jen mávl rukou.

„Nedáš si něco k jídlu?“ přistrčil mu přes stůl jídelní lístek. „Mám dojem, že by ti to prospělo. Já si asi objednáám tvarohový závin.“

Liebermann se pohroužil do dlouhého seznamu moučnicků: jablečný dort, krémové řezy, lanýžový dort, jablečný štrúdl. Výčet pokračoval na několika dalších stranách.

„Matka tě nechává srdečně pozdravovat,“ pravil Mendel „a kdy prý tě může očekávat na návštěvě?“ Výraz jeho tváře kolísal mezi účastí a výtka.

„Je mi líto, otče,“ odušil Liebermann. „Měl jsem napilno. Příliš mnoho pacientů. Vyřídíte matce, že se vynasnažím přijít příští týden. Třeba v pátek?“

„V tom případě musíš zůstat na večeři.“

„Ano,“ kývl Liebermann s pocitem, že se už tak zavázal víc, než by mu bylo milé. „Dobře, děkuji.“ Znovu se zahleděl do jídelního lístku. Dobošův dort, bábovka, linecký koláč. Chopinova mazurka skončila hlasitým mollovým akordem a z obecnstva se zvedla vlna potlesku. To pianistu povzbudilo k tomu, aby na horních klávesách předvedl jiskřivé arpeggio, do něhož začal vyťukávat oblíbenou valčíkovou melodii. Skupina hostů usazených u okna se znovu pustila do uznalého aplausu.

Bruno se objevil s kávou a připravil si tužku a notýsek.

„Tvarohový závin,“ poručil si Mendel.

„Já bych poprosil smiči hřbet,“ dodal Liebermann.

Mendel si do své kávy – podávané se stopičkou rumu – zamíchal smetanu a okamžitě se rozhovořil o rodinné textilce, což nebylo nijak neobvyklé. Vlastně už se to stalo jakýmsi zvykem. Zisky rostly, a tak Mendel uvažoval, že podnik rozšíří o další továrnu, a snad dokonce i o prodejnu. Nyní, když se jim byrokracie přestala plést pod nohy

a byl zrušen zákaz obchodních domů, spatřoval v maloobchodě budoucnost – nové příležitosti. Jeho přítel Blomberg už jeden takový podnik úspěšně vybudoval a navrhl mu partnerství.

Po celou dobu výkladu měl Mendel ve tváři dychtivý výraz a bedlivě sledoval synovu odezvu.

Liebermann chápal, proč se ho otec tolik snaží udržovat v obraze.

Navzdory hrdosti na jeho studijní úspěchy Mendel stále doufal, že se mladý Max jednou vydá v jeho stopách. Když Mendelův pohled dopadl na synovu ruku, řeč začala váznout. Maxovy prsty podle všeho sledovaly pianistovu melodii – a hrana stolu jim sloužila místo klaviatury.

„Posloucháš mě?“ ujišťoval se Mendel.

„Ano, jistěže poslouchám,“ opáčil Liebermann. Na podobné vyptávání už byl zvyklý a nenechal se tak snadno nachytat jako kdysi.

„Uvažujete o společném obchodě s panem Blombergem.“

Liebermann zaujal příznačnou polohu. Pravou rukou – s prsty nataženými do tvaru pistole – si podepřel tvář, přičemž ukazovák zlehka spočíval na pravém spánku. Jednalo se o pozici „posluchače“, kterou měla v oblibě řada psychiatrů.

„Tak tedy – co o tom soudíš? Je to dobrý nápad?“ otázal se ho otec.

„Inu, pokud má stávající obchodní dům zisky, pak to zní dost rozumně.“

„Jedná se o značně vysokou investici.“

„To jistě.“

Starý pán si pohládl pilnovous. „Nezdá se mi, že bys byl tím nápadem nadšený.“

„Otče, záleží snad na tom, co si myslím?“

Mendel si povzdechl.

„Ne. Patrně ne.“ Byl očividně rozčarovaný.

Liebermann sklopil oči. Nijak ho netěšilo, že otci způsobil zklamání, a cítil se provinile. Starý pán jednal ze zcela chvályhodných pohnutek a Liebermann si byl velice dobře vědom, že za svou příjemnou životní úroveň vděčí – alespoň částečně – Mendelovu příkladnému vedení rodinného podniku. Nedokázal si však představit sám sebe, jak řídí továrnu nebo obchodní dům. Takové pomyšlení bylo směšné.

Jak se tak Liebermann zaobíral svými úvahami, povšiml si příchodu důstojného muže ve středních letech. Když vešel, smekl klobouk a rozhlédl se. Vlasy měl sčesané ke straně na patku a úhledně udržovaný knírek s bradkou téměř zcela šedivý. Dostalo se mu vlídného přivítání od vrchního číšníka, který mu pomohl z kabátu.

Nově přichozí byl jako ze škatulky – na sobě měl kalhoty s jemným proužkem, sako se širokými klopami a okázalou vestičku. Utrousil patrně vtipnou poznámku, protože číšník se náhle dal do smíchu. Muž zůstal beze spěchu stát u dveří a bedlivě naslouchal vrchnímu, který se podle všeho jal vyprávět jakousi příhodu.

Mendel si všiml, kam se zatoulala synova pozornost.

„Takže ty se s ním znáš?“

Liebermann se otočil.

„Prosím?“

„S doktorem Freudem,“ pronesl Mendel lhostejně.

Liebermanna udivilo, že jeho otec ví, o koho se jedná.

„Ano, znám. A vlastně je to profesor Freud.“

„Tak tedy profesor Freud,“ řekl Mendel. „Ale zas tak dlouho profesorem není, že?“

„Několik měsíců.“ Liebermann nadzvedl obočí. „Jak to víte?“

„Je členem lóže.“

„Jaké?“

Mendel se zachmuřil.

„B'nai B'rith.“

„Aha, jistě.“

„Ačkoli jen Bůh ví, proč vlastně. Nevím, co je to za žida. Jako by nevěřil vůbec ničemu. A co se jeho myšlenek týká...“ Mendel zavrtěl hlavou. „Loni u nás měl přednášku. Skandální. Jak dobře se znáte?“

„Vcelku dobře... Příležitostně se scházíme a hovoříme o jeho práci.“

„Proč? Ty se domníváš, že na tom něco je?“

„Kniha, kterou s Breuerem napsali o hysterii, byla vynikající a Výklad snů je... no, mistrovské dílo. Samozřejmě s ním nesouhlasím ve všem. Přesto však považuji jeho návrhy léčebných postupů za velice užitečné.“

„Pak jsi jistě v menšině.“

„To nepochybně. Jsem ovšem přesvědčen, že systém profesora Freuda – nazývá ho psychoanalýzou – se dočká širšího přijetí.“

„Ve Vídni ne.“

„To nevím. Pár mých kolegů, také psychiatři, se o jeho myšlenky velice zajímají.“

Mendel svařtil obočí. „Některé z věcí, o nichž se loni zmiňoval, byly nemravné. Je mi líto lidí v jeho péči.“

„Já bych jako první připustil, že je pan profesor v poslední době poněkud zaujatý milostným životem svých pacientů,“ podotkl Liebermann. „Jeho chápání lidské mysli nicméně značně přesahuje rámec našich zvířecích pudů.“

Profesor stále postával u dveří s číšníkem. Náhle se rozesmál a poplácal svého společníka po zádech. Vrchní mu očividně právě dovyprávěl vtip.

„Dobrý bože,“ zabručel si Mendel pod vousy. „Doufám, že nepůjde sem.“ Když pak profesora Freuda zavedli ke stolu, kam od nich nebylo vidět, s úlevou si oddechl. Právě měl na jazyku novou poznámku, ale odmítl se, protože se objevil Bruno se zákusky.

„Tvarohový řez pro pana Liebermanna a smičí hřbet pro doktora Liebermanna. Ještě kávu?“ ukázal Bruno na Mendelovu prázdnou sklenici.

„Ano, proč ne. Kávu s mlékem a ještě jednu černou pro mého syna.“ Mendel si závistivě prohlížel synův zákusek, velký čokoládový řez z piškotového těsta s polevou ve tvaru smičího hřbetu, plněný meruňkovou zavařeninou a dozdobený mandlemi. Jeho vlastní dezert tak poutavý nebyl – jen obyčejný tvarohový závin.

Liebermannovi neušel otcův upřený pohled.

„Měl jste si ho taky objednat.“

Mendel jen zavrtěl hlavou. „Podle Pintsche potřebuju trochu shodit.“

„No, s tím vám tvarohový závin nepomůže.“

Mendel pokrčil rameny a vložil si sousto do úst, ale vzápětí přestal žvýkat, protože budovou otřásl hlasitě zahřmění. „To vypadá špatně,“ poznamenal a kývl směrem k oknu. Vídeň za ním se zahalila do nepřírozeného šera.

„Maxime,“ pokračoval Mendel. „Chtěl jsem se s tebou dnes sejít z jistého důvodu. Velmi konkrétního důvodu.“

Konečně, pomyslel si Liebermann. Konečně se dozví skutečný účel jejich setkání. Vnitřně se obrnil, stále v nejistotě, co ho čeká.

„Nejspíš si budeš myslet, že do toho nemám co mluvit,“ dodal Mendel. „Ale...“ zarazil se a přitom postrkoval ukrojený roh závinu vidličkou po talíři.

„Co se děje, otče?“

„Mluvil jsem tuhle s panem Weissem a...“ Věta opět vyzněla do ztracena. „Maxime.“ Tentokrát se otec chopil svého úkolu s větším odhodláním. „Zdá se, že spolu s Clarou celkem dobře vycházíte, a pan Weiss – což je podle mého názoru pochopitelné – by rád věděl, jaké máš úmysly.“

„Jaké mám úmysly?“

„Ano,“ potvrdil Mendel a upřeně se na syna zahleděl. „Tvé úmysly.“ Znovu se pustil do závinu.

„Ach tak,“ vypravil ze sebe trochu zaraženě Liebermann. Uvažoval sice o mnoha tématech, která by s ním otec mohl chtít probírat, ale jeho vztah ke Cláře Weissové mezi ně nepatřil. Teď si však uvědomil, že je to nasnadě.

„No,“ opáčil potom. „Co na to říct? Mám Claru velice rád.“

Mendel si otřel ústa ubrouskem a naklonil se blíž.

„A dál?“

„A...“ Liebermann pohlédl do otcových přísných očí.

„A... řekl bych, že mým úmyslem, až nazraje ten správný čas...“

(Teď bylo na něm, aby zaváhal.)

„Ano?“

„Je oženit se s ní. Tedy – pokud mě bude chtít.“

Mendel se s ulehčením znovu opřel. Očividně se mu ulevilo a tvář se mu rozjasnila širokým úsměvem.

„Samozřejmě, že si tě vezme. Proč by neměla?“

„Někdy se mi zdá, že jsme spíš... řekněme jen dobří přátelé.“ Ve všech ostatních oblastech života choval Liebermann ke své vnímavosti naprostou důvěru, jenže v Clářině případě si nebyl nikdy úplně jistý, zda jsou její vstřícná gesta výrazem lásky, nebo pouhé koketnosti. Jeho přísně vědecký ostrov tip otupila touha. „Není vždycky úplně jasné, co...“

„Nemáš se čeho obávat,“ přerušil ho Mendel a udělal uklidňující posunek. „Věř mi.“ Znovu se naklonil blíž a stiskl synovi paži. „Vůbec se není čeho bát. A teď spořádej ten svůj smrcí hřbet.“

Liebermann však neměl na jídlo ani pomyslení. Clara očividně sdělila svému otci, že by nabídku k sňatku přijala. Není se čeho bát.

Liebermann si vybavil jemné rysy její tváře: výrazné oči, drobný nosík a růžové rty, její vzpřímenou postavu a útlý pas. Stane se jeho ženou. Bude z ní jeho Clara.

„Matce to nepovím,“ pokračoval Mendel. „To nechám na tobě.“

Samozřejmě bude mít radost. A jakou! Jak víš, má Claru velmi ráda. Dokonce se zrovna před pár dny zmínila, jak Clara vyrostla do krásy. Weissovi jsou slušná rodina. Dobří lidé. S Jacobem se známe už pěknou řádku let. Chodili jsme spolu do školy, víš?

V Leopoldstadtu. A jeho otec pomohl mému otci – tvému dědovi – začít s obchodem. Měli spolu stánek na tržišti.“

Liebermann už si ani nevzpomínal, kolikrát tento příběh slyšel. Věděl ovšem, že otec se ve vyprávění rodinných historek vyžívá, a tak se ze všech sil snažil předstírat zájem. Mendel se tématu chytil a začal vykládat o dalších spojitostech mezi rodinami Weissových a Liebermannových. Mnohokrát vyslechnuté vyprávění Liebermann přestál s pomocí moučnicku. Když Mendel konečně vyčerpal námět hovoru, přivolal si Bruna, u něhož objednal další kávu a doutníky.

„Víš, Maxime,“ spustil pak. „Manželství s sebou přináší velkou zodpovědnost.“

„To jistě.“

„Musíš začít myslet na budoucnost.“

„Očividně.“

„A teď mi pověz: vážně budeš schopen ze svého platu uživit rodinu?“ Liebermann se na otce usmál. Bylo pozoruhodné, jak si nikdy nenechal ujít příležitost.

„Ano,“ odušil trpělivě. „Myslím, že ano, až nazraje čas.“

Mendel pokrčil rameny.

„Však uvidíme...“

Starému pánovi se ještě několik vteřin dařilo tvářit se stroze, ale pak propukl v smích. Znovu se naklonil přes stůl a poplácal syna po rameni.

„Blahopřeju, chlapče.“

Bylo to zvláště dojemné gesto a Liebermann si uvědomil, že navzdory neshodám se jejich vztah zakládá na lásce. Stáhlo se mu hrdlo a začaly ho pálit oči. Oba muži na sebe hleděli a v tom vzácném, živoucím okamžiku vzájemného porozumění šum v kavárně jako by na chvíli utichl.

„Omluv mě,“ Mendel vyskočil a zamířil k toaletám. Byl však příliš pomalý. Slza v jeho oku Liebermannovi neušla.

Liebermann sledoval, jak jeho otec mizí v rušném davu na Ringstrasse. Poryv větru mu připomněl, že si s sebou na rozdíl od Mendela nevezl deštník. Přimo před hotelem Imperial však našťestí stála drožka. Znovu zaburácel hrom – znělo to jako nespokojené zamručení bůžka. Zapřažený kůň pohazoval hlavou, až mu uzda chřestila, a neklidně hrabal kopytem o dlažební kostky.

„No tak, malá,“ zvolal kočí, jehož hlas byl přes drnění povozů sotva slyšet. Plátěná stříška nad kavárnou naproti přes ulici se nadula jako plachta a pak se utrhla.

Liebermann zvedl oči k rozběsněné kamenně šedé obloze. Cáry mraků se převalovaly přes fronton hotelu Imperial jako rozervaná spodnička zneuctěného anděla. Ve vzduchu se vznášel zvláštní kovový pach.

Liebermann zvedl ruku, aby upoutal drožkářovu pozornost, ale vtom zaslechl známý hlas. „Maxi!“

Když se otočil, uviděl, jak k němu kráčí statný chlapík. Kabát měl rozhalený, takže mu cípy ve větru pohlávaly kolem nohou, a jednou rukou si pro jistotu přidržel na hlavě klobouk, aby mu neuletěl. Liebermann okamžitě poznal svého dobrého přítele inspektora Oskara Rheinhardta a přivítal ho širokým úsměvem.

„Oskare!“

Oba muži si potřásli rukou.

„Maxi, vím, že je to ode mě hrozná drzost,“ spustil Rheinhardt a pak se odmlčel, aby popadl dech. „Ale vadilo by ti moc, kdybych si vzal tvou drožku?“

Inspektorova tvář byla tváří znaveného muže. Pod očima se mu rýsovaly bledé váčky protkané sítí žilek. Naproti tomu se ovšem honosil zázračně elegantním knírem, jehož konce si kroutil nahoru do špičky.

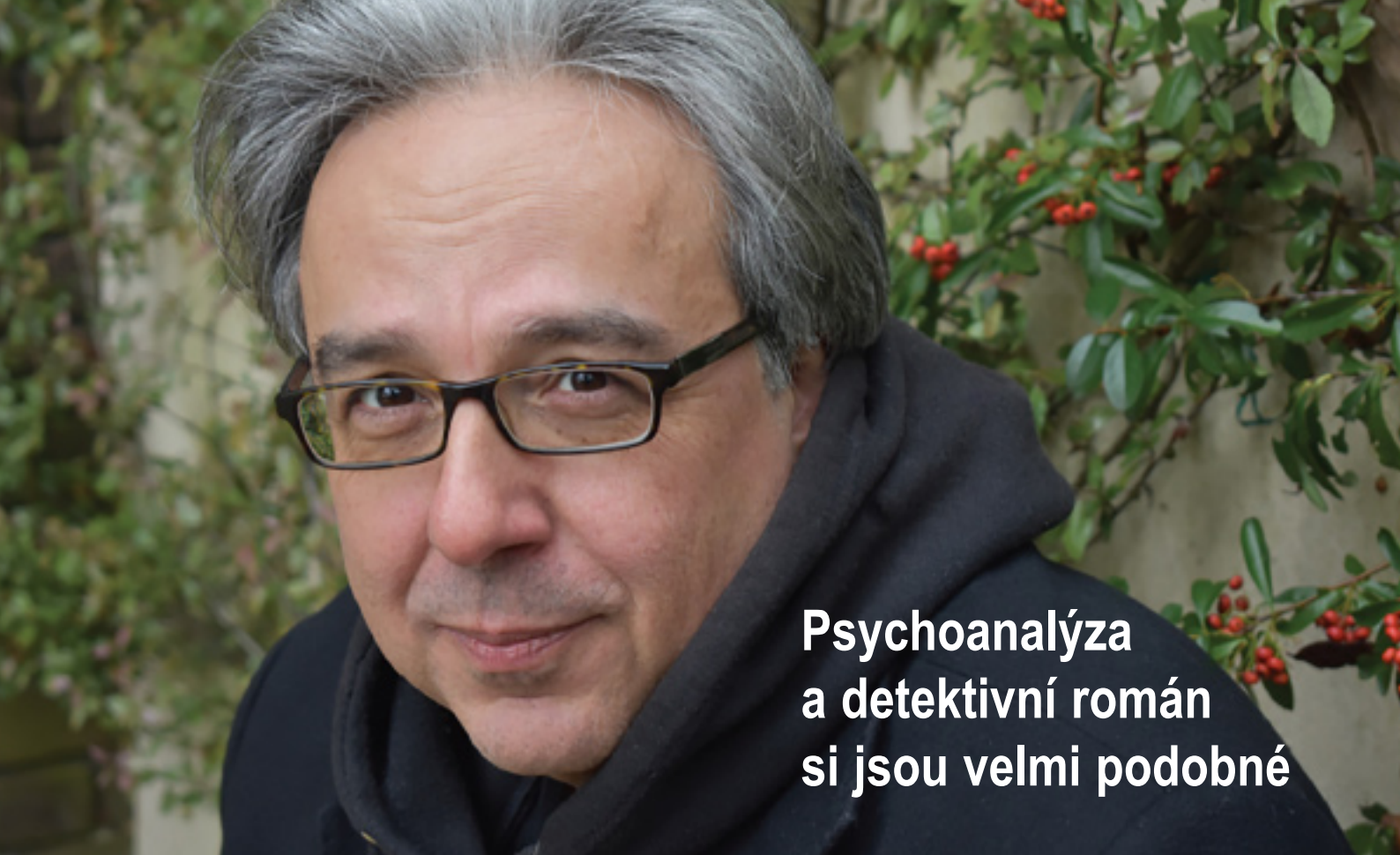
„Něco se semlelo?“ zajímal se Liebermann.

„To bych řekl,“ odfrkl si Rheinhardt. „A navíc se jedná o dost naléhavou záležitost.“

„V tom případě si posluž.“

„Díky, příteli. Jsem ti nesmírně zavázán.“

Rheinhardt otevřel dvířka drožky, a když nastupoval, ohlásil kočímu: „Tržiště v Leopoldstadtu.“ Vozka si místo odpovědi jen přiložil prst v rukavici ke kadeřím na čele. Než za sebou Rheinhardt zavřel dvířka, oslovil Liebermanna ještě jednou: „A mimochodem, s těmi písněmi od Huga Wolfa to vcelku zdárně pokračuje...“

Psychoanalýza a detektivní román si jsou velmi podobné

Co vás inspirovalo k psaní knih s detektivem Liebermannem?

V životě mám tři vášně: psychoanalýzu, hudbu a sladké. Myšlenka napsat vídeňské thrillery, v nichž se lékař – detektiv účastní hudebních akcí a navštěvuje kavárny, byla velmi lákavá. Netřeba dodávat, že jsem výzkum bral velmi vážně a navštívil bezpočet vídeňských kaváren a cukráren.

Proč jste zasadil děj do Vídně?

Vídeň kolem roku 1900 byla mimořádně vzrušujícím místem. Revoluční myšlenky se objevovaly ve všech oblastech lidského konání: v umění, literatuře, filozofii, vědě a hlavně v psychiatrii. Dalo by se také tvrdit, že Vídeň byla v roce 1900 rodištěm modernismu. Psychoanalytické myšlení bylo podstatnou součástí této „moderní“ atmosféry. Položilo základy k našemu chápání sebe a našich vztahů.

Pravděpodobně přijímáte, že část vaši myslí funguje nevědomě, uznáváte freudovské „uklouznutí“ a používáte slova jako „obraná“. WH Auden poznal tuto mimořádnou hloubku kulturní penetrace, když po Freudově smrti v roce 1939 napsal, že on – Freud – už není „člověk, ale celá atmosféra názoru“.

Frank Tallis (1. 9. 1958) je romanopisec, spisovatel literatury faktu a klinický psycholog. Jeho oblastí odborných znalostí je obsedantně-kompulzivní porucha (OCD). Vyrůstal v Tottenhamu, severním Londýně, který se vyznačoval etnickou rozmanitostí a sociálním napětím, kde navštěvoval jednu z bývalých středních moderních škol. Po ukončení studia zpočátku žil nestabilní život, učil hru na klavír a hrál v rockové skupině, poté se oženil a po narození dítěte rozvedl. Získal doktorát v psychologii a dlouhou dobu pracoval pro britskou národní zdravotní službu, vyučoval klinickou psychologii a neurovědu na King's College London a léčil soukromé pacienty. Tallis je spisovatelem na plný úvazek od konce 2000.

Je autorem kriminálních románů, včetně sbírky románů známých jako Liebermann Papers, za které získal několik cen, je esejistou a pod jménem FR Tallis - píše hororovou fikci. Je rovněž autorem knih o psychologii, včetně Changing Minds, historie psychoterapie.

Žije v Londýně.

Jste klinický psycholog a zároveň spisovatel detektivních románů. Jak to jde dohromady?

Psychoanalýza a detektivní román si jsou velmi podobné. Stopy jsou jako symptomy a detektiv je jako psychoanalytik, který se pokouší najít příčinu. Je velmi zajímavé, že Freud sám uznal, že existuje úzký vztah mezi psychoanalýzou a intuicí policie. Poukázal na to v jedné ze svých přednášek. Je také zajímavé, že Freud byl velkým fanouškem detektivní fikce. Jeden z jeho pacientů (známý jako Wolfman) napsal článek a v něm odhalil, že Freud byl velkým fanouškem Sherlocka Holmese. Freud zřejmě choval k tomuto druhu psaní velkou úctu. Podla Wolfmana prý stejnou jako k Dostojevskému.

Freud se často objevuje na stránkách vašich románů. Zajímavé jsou zejména jeho rozhovory s detektivem Liebermannem, a ty jsou podle vás založeny na spisech samotného Freuda. Co byste řekl lidem, kterým vadí příliš mnoho psychologizujících aspektů zkoumání, namísto přímé cesty k odhalení pachatele?

Pokud si lidem nelíbí „psychologická“

Liebermann vstoupil i na divadelní prkna

vysvětlení lidského chování, nebudou si mé knihy s Liebermannem moc užívat. Rozumím tomu; mám však sklon vkládat do svých knih hodně autentické psychologie, a to z jednoduchého důvodu. Existuje mnoho titulů o zločinu, které jsou popisovány jako „psychologické thriller“ – ale psychologie v nich chybí. A já to chci napravit. Mé knihy s Liebermannem jsou skutečné „psychologické thriller“, v nichž policisté pracují s psychologickými teoriemi.

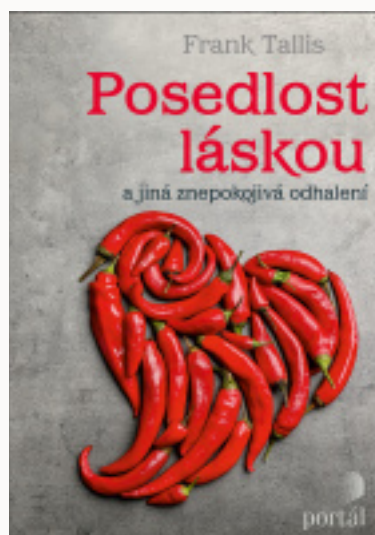
Do svých vyprávění začleňujete mnoho děsivých detailů spáchaných zločinů, nevyhýbáte se ani detailnímu popisu pitev těl obětí. Proč se uchylujete k tak strašlivým podrobnostem a jak si vysvětlujete, že je čtenáři bez problémů čtou a možná si je užívají?

Vražda je hrozná. Proto, alespoň podle mého názoru, musí být popsána jako něco strašného. Horor je také emocionálně poutavý, pokud má čtenář odvahu vstoupit do imaginárního světa. Pro vysvětlení, proč si „užíváme“ čtení strašlivých popisů, navrhl bych

následující: děti se učí o „špatných věcech“ ve světě posloucháním pohádkových příběhů, některé jsou docela děsivé. To je zdravé a děti, které byly vystaveny pohádkovým příběhům, jsou lépe připraveny na životní protivenství. Jako dospělí se i nadále vyrovnáváme se „špatnými věcmi“ téměř stejným způsobem. Narativní kontext dělá zážitek z hrůzy „příjemnými“. Beletrie je „bezpečné místo“, ze kterého můžeme prohlížet svět a zkoumat ho.

(Ze zahraničních pramenů)

Nakladatelství PORTÁL ještě vydalo:

<https://obchod.portal.cz/beletrie/posedlost-laskou/>

Právě
vychází

Připravujeme

Esperian Valery NESMRTELNÝ CHEOPS

Ambiciózní, spravedlivý a nemilosrdný. Zotročil národy, podmanil si cizí země a zničil protivníky. Ale ani chrámy, přístavy a kvetoucí obchod v mnoha zemích neuspokojily všechny jeho touhy.

Potřeboval odhalit tajemství svatyně Thoth. Jen tak vstoupí mezi bohy, jen tak se stane nesmrtelným...

Nechte se vtáhnout do víru života spleť královské dynastie, kde intriky, křivdy a úklady nepřátel mají tolik prostoru jako odvaha, láska a čest.

Přeložila Anna Kostková

**Vázaná, 424 stran, 369 Kč,
EAN 9788075437716**

Zakoupit můžete zde

<https://www.alpress.cz/nesmrtelny-cheops/>

Více na dalších stránkách

Nesmrtelný Cheops

Román

UKÁZKA Z KNIHY

Valery Esperian

*Heliopolis, 2625 př. n.l., Čtvrtá dynastie
Cheopsovi je 15 let*

Po hladině východní větve delty Nilu rychle klouzaly dvě felúky. Cheops byl na palubě první lodě a zářil nadšením nad tím, co prožívá. Deset dní se plavili skrze vesnice, o nichž nikdy dříve neslyšel. Lidé, obyvatelé říčních osad, je všude radostně a vřele vítali. Husani předvedl obchodní zdatnost, a tak byly nyní lodě, které vyplouvaly naložené látkami, plné masa a ryb zakonzervovaných v soli. Ryby byly solí až vysušené, přesto nepříjemně páchly a Cheops se už nemohl dočkat, až se po návratu domů naloží do vonné lázně.

„Brzy už vplujeme na hlavní tok řeky,“ řekl princ Nefermaat a ukázal směrem k východnímu břehu, kde bylo možné zahlédnout obrys heliopolských hradeb.

Když Hetepheres Cheopsovi oznámila, že mu otec povolil nalodit se s Husanim, věděl, že se cesty zúčastní i nevlastní bratr, ale nevdadlo mu to. Vždycky toužil Nefermaata poznat víc. Vídal ho jen zřídka, jelikož bratr byl často zaneprázdněn dohledem nad stavbami královských hrobek. Korunní princ se k němu nikdy nechoval tak jako Ranefer s Rahotepem a i během této cesty působil vstřícným dojemem; byl přesný opak mladších bratrů, i vzhledem ke zdvořilosti, s jakou jednal s Husaniho muži.

Začali se bavit o práci na staveništích a ukázalo se, že mají společné zájmy. Cheops si uvědomil, že se mu ten vysoký, svalnatý chlapec, který se často usmíval a nikdy nezvýšil hlas, líbí.

Když se námořníci snažili vmanévrovat lodě z postranní větve Nilu na hlavní proud, položil Cheops nevlastnímu bratrovi ruku na rameno.

„Brzy se tam vrátím,“ řekl a ukázal na Heliopolis. „Chci dál studovat starobylé papyry, co jsem našel během poslední návštěvy chrámu.“

„Nezúčastníš se tedy ceremonie jmenování nového vezíra?“

„Tam se samozřejmě objevit musím, jinak by mi matka nedovolila návrat do Heliopolisu. A k čemu se chystáš ty? Vrátiš se hned do Médúmu, abys dohlédl na stavbu otcovy pyramidy?“

„Ještě nevím... Počkej chvíli, snažím se najít Atumův chrám, ale nevidím ho.“

„Odtud to nelze, na to už je pozdě. Zahlédnout městské hrady se dalo...“

„Pozor!“ přerušil Cheopse výkřik.

Ozvala se rána a loď se naklonila ke straně. Cheops ztratil pevnou půdu pod nohama a vzápětí se octl pod vodou.

Otevřel oči, ale nic neviděl, jako by byla noc. Zamáchal rukama, aby se dostal zpátky na hladinu, ale nestíhl se ani zorientovat, a už ho vír znovu stáhl do temnoty. Zoufale se snažil dostat zpět nahoru, ale zdálo se, že mu něco pevně svírá nohy. Ucítil bolest na hrudi a hučení v hlavě. Volal Ptaha a jeho božskou triádu, a potom, když ho začaly pálit plíce, spatřil Thovta v podobě ibise.

Bůh písař k němu natáhl paži. Cheops ji uchopil a nechal se vést k nad pozemskému světlu, které ho ozařovalo. Ale ibis se najednou proměnil v krokodýla a světlo zmizelo.

Cheops uslyšel hvízdání v uších a pak ho oslnily sluneční paprsky. Zamrkal a spatřil ustarané tváře Husaniho a Nefermaata.

„Vítej zpátky, bratře!“

Cheops chtěl něco říct, ale princ ho přerušil. „Nemluv. Musíš nabrat síly.“

Cheops se rozkašlal a v hrudi ucítil prudkou bolest. Dál kašlal a všechny končetiny mu kroutily křeče. Konečně se křeče utišily a sevření v hrudi se začalo uvolňovat. Zhluboka se nadechl, potom znovu. Pokusil se obrátit na bok, ale Nefermaatovy ruce ho zadržely.

„Nehýbej se, jsi pořád příliš slabý,“ řekl.

„Co se stalo?“ zeptal se Cheops slabým hlasem. Hrdlo ho páliło.

„Mám žízeň.“

Husani namočil do vaku s vodou kus látky a přetřel mu rty.

„Pomalou, můj pane. Krůček po krůčku.“

„Co se stalo?“ zopakoval Cheops. „Byl tam ibis, a pak najednou krokodýl...“

Ti dva si vyměnili pohledy. Nefermaat přikývl a ukázal na krvavý obvaz, jímž měl Cheops zavázané pravé lýtko.

„Krokodýl se tě zrovna chystal rozcupovat, když jsem tě popadl a vytáhl. Utržil jsi pěknou ránu, ale kost je díky bohům neporušená.

Husani se na toho krokodýlího obra odvážně vrhl a rozpáral mu břicho nožem. Tím rozptýlil ostatní krokodýly – začali na bratřovi hodovat, a nám se tě zatím podařilo dostat na palubu.“

„Takže jste to byli vy tam dole... Vděčím vám za život.“

„Udělal bys to samé, bratře.“

Cheops se mírně pousmál.

„Nejsem tak zdatný jako ty. Nemyslím si, že bych tě dokázal zachránit.“

„Odpusťte,“ přerušil rozhovor Husani. „Jsme na dohled od Memfisu a ty si potřebuješ odpočinout, můj princ. Ale jsem si jistý, že za pár dní po všem zůstane jenom jizva a nějaká ta špatná vzpomínka, co jednou budeš vyprávět vnoučatům.“

„Děkuji, Husani, už se cítím lépe.“

Po přistání naložili Cheopse na nosítka a odnesli ke královskému lékaři. Rána byla hluboká, ale doktor potvrdil Husaniho předpověď.

Po pečlivém ošetření ho dopravili do jeho pokoje, kam za ním přišly Hetepheres a Meretites.

Cheops se cítil blaženě, protože Meretites mu věnovala snad ten nejlíbeznější úsměv, jaký viděl za celý život, a okamžitě zapomněl na bolest způsobenou krokodýlím kousnutím. Při pohledu na sestřinu krásu se mu až tajil dech.

„Slyšela jsem, žes málem přišel o život,“ vyhrkla Meretites a stiskla mu ruku s pohledem přišpendleným k ovázané noze. „Ach, to je hrůza!“

Cheops pokrčil rameny, jako by zas o tolik nešlo, a užíval si sestřin dotek.

„Nefermaat a Husani mi naštěstí přispěchali na pomoc. Jsem jejich dlužníkem.“

„Nevím, co bych si počala, kdyby si tě řeka vzala,“ zamumlala konečně Hetepheres.

„Netrap se, matko. Bohové jsou mi nakloněni. Teď běžte, lékař mi nařídil, abych odpočíval.“

„Řeknu tvému otci, že se nezúčastníš investitury mého bratra.“

„Ne, uvidíš, že se stihnu včas uzdravit. A následujícího dne odjedu do Heliopolisu. Čekají mě tam papyry.“

Procesí kněží a urozených, kteří přicházeli, aby vzdali hold čerstvě jmenovanému velkému vezírovi, se zdálo nekonečné. Cheops se po strýcově investituře vzdálil z řad příbuzných a hodnostářů a připojil se ke Kagemnimu, který se zdál být potěšen tím, jak celý obřad proběhl.

„Otec vypadá s tvou prací velmi spokojen,“ poznamenal tiše Cheops.

„Také si to myslím, můj pane,“ zašeptal Kagemni.

„Na jeho místě bych velkým vezírem jmenoval tebe.“

„Děkuji ti, můj princ, ale takhle je to lepší. I tak mám mnoho povinností. Jsem už moc starý na to, abych dokázal plnit všechny úkoly

spojené s takovou funkcí.“ „Vždyť jsi stále plný sil. Viděl jsem tě v boji. A žít budeš ještě kdovíjak dlouho!“

„Dohlížet na celou zemi si žádá mnoho energie. Je zapotřebí řídit justici, spravovat území, daně, řídit policii, shánět nové vojáky. A mnoho dalšího. A potom, jak dobře víš, nepatřím do královské rodiny.“

Cheops mlčel a začal znovu pozorovat ty, co přišli vzdát hold a střídali se před strýcem Nefermaatem, po jehož boku stáli velekněz Fenuku a faraon.

„Co říkáš, je pravda, Kagemni,“ přikývl po chvíli. „Ale nechápu, proč otec jmenoval zrovna matčina bratra, když všichni vědí, že se pořád hádají.“ „Nevzpomínáš si, jak jsem tě poučoval o tom, co obnáší být faraonem a jaké povinnosti se k tomu vážou? Někdy je pro dobro lidu třeba udělat kompromis. Ať král učiní cokoli, musí brát v potaz očekávání těch, kdo ho sledují. Tvůj strýc je královské krve, stejně jako tvoje matka, a proto ho faraon musel vzít v úvahu a přiznat mu to, co mu právem náleží. Ale když se nad tím pořádně zamyslíš, možná ho tvůj otec pověřil tolika povinnostmi, aby mu jeho úlohu ztížil. Jisté ovšem je, že se z Nefermaata brzy stane ještě bohatší a mocnější muž, než jakým kdy byl.“

„Myslím, že to chápu,“ přikývl Cheops a zamračil se. Rozhodl se položit Kagemnimu otázku, která ho již dlouho sužovala. „Není ještě nějaké vysvětlení, proč se Nefermaat nestal faraonem, přestože je přímým potomkem Huneje?“

Kagemni se zatvářil, jako by se snažil pochopit, jak delikátní téma to pro něho je, ale Cheops se usmál a mávl rukou.

„Neboj se,“ řekl. „Dobře vím, co se stalo mé matce. Nefermaat by si ji vzal za manželku, kdyby se Snofru nerozhodl vyrvat mu ji z rukou jediným možným způsobem.“

Kagemni sklonil hlavu, aniž by odpověděl, a Cheops začal přemítat o tom, že se chtěl zachovat stejně jako otec. Jak ho tedy mohl kritizovat?

„Možná je tu ještě něco dalšího,“ dodal najednou Kagemni. „Snofru neobral Nefermaata pouze o možnost stát se faraonem. Upřel mu jedinou věc, kterou doopravdy chtěl. Lásku tvé matky.“

Cheops na něho překvapeně pohlédl. Pokusil se něco říct, ale uvědomil si, že takto o tom nikdy nepřemýšlel a nenacházel slova, jimiž by mohl Kagemnimu odporovat. Svěsil hlavu a přemítal nad tím, co mu Núbijec řekl. Potom odešel, protože cítil, že potřebuje být sám.

Chufu – Cheops

Chufu (je rovněž znám pod řeckou formou svého jména Cheops) vládl přibližně v letech 2592–2567 př.n.l. a byl synem Snofrua a královny Hetepheres I. – dcery posledního faraona 3. dynastie Huneje. Jeho celé egyptské jméno znělo Chnum-Chufuí, což v překladu znamená Chnum, on mě chrání. Měl údajně devět synů, z nichž dva ho později vystřídali na trůně. Prvním byl Radžedef, jehož matku neznáme, druhým pak Rachef.

Chufu (Cheops) byl despota

Zatímco Snofru byl prý všemi obdivován a milován, Chufu byl znám jako krutý a autoritářský despota, který navíc údajně zanedbával své náboženské povinnosti. Přitom byl prý velice vzdělaný, zalíbení nalézal především v magii a okultních vědách a dokonce prý sepsal velmi podrobné pojednání o alchymii. To, že při stavbě jeho velkolepé pyramidy zahynulo mnoho lidí, ho prý příliš netrápilo.

Jeho syn princ Hardžedef mu vyprávěl o schopnostech kouzelníka Džediho, který prý dokázal oživit bytosti, jimž byla předtím sřata hlava. Chufu se o tomto zázraku chtěl přesvědčit na vlastní oči a neváhal pro pokus obětovat jednoho vězně. Zděšený kouzelník zvolal: „Nikoli lidskou bytost, ó vládce a pane můj! Takové věci se nesmějí provozovat na lidstvu!“ Silně rozmrzelý Chufu se musel spokojit s ukázkou na býku a na drobných hospodářských zvířatech.

Chufu, stavitel Velké pyramidy zahalený tajemstvím

Chufu (Cheops) nechal postavit Velkou pyramidu, ale o něm samotném máme jen velmi málo písemných informací. Pouze několik hieroglyfických nápisů nalezených ve Wádí Magháře a jednu stélu, která byla objevena v dioritových lomech v Núbijské poušti západně od Abú Simbelu. Jediným dochovaným zobrazením velkého faraona je slonovinová soška, kterou roku 1903 našel v Abydu (Abedžu) archeolog Petrie. Soška zachycuje faraona sedícího na trůně a oděného do krátké suknice. Žádná větší socha zobrazující Chufua nebyla nalezena, ačkoliv za doby 4. dynastie právě sochařství procházelo obdobím rozmachu.

Chufu (Cheops) pokračoval ve vojenských taženích do Nubie, Libye a na Sinajský poloostrov. Chufu byl bezesporu největším stavitelem ze všech faraonů Staré říše. Svou vládu zahájil tím, že nechal upravit celý severní výběžek gízské plošiny, která byla strategickým bodem při přechodu z delty do údolí Nilu. Na jihovýchod odtud se nacházelo hlavní město Mennofer založené legendárním pa-novníkem Menim. To se stalo důležitým uzlem říční dopravy. Na gízské plošině zahájil stavbu Velké pyramidy (jednoho ze sedmi divů starověkého světa, která je zároveň jediným „divem“, jenž odolal zubu času). Je to největší hrobka, kterou

Perfektní spojení biografie, historicity, ale také romantiky a thrilleru.

První kniha ze série je Nesmrtelný Cheops, následují Akhenaten, Tutanchamon, Ramses a Kleopatra. Pět knih tvoří „Román faraonů“, mimořádný seriál věnovaný tajemné civilizaci s nadčasovým šarmem. Různí autoři se podepisují jednotně **Valery Esperian**.

Epické vyprávění plné šarmu a akce, ve kterém se dokonale mísí historická realita a fantazie. Cesta dlouhá téměř tři tisíce let.

si kdy jaký faraon nechal vybudovat. Vznikaly i další stavby, jejichž rozvaliny byly nalezeny v Tell el-Bastě, Dendeře a Kuftu.

Řetěz opevnění a velký vodní kanál

Chufu nechal vybudovat řetězec opevnění k ochraně východních hranic. Podobně nechal opevnit i řemeslnické vesnice v okolí míst těžby, aby je chránil před nájezdy beduinů. Na západním břehu Nilu byl vykopán kanál, po němž se dovážely suroviny na staveniště v Gíze. Velký kanál pravděpodobně využíval i síť přirozených vodních nádrží na západním břehu Nilu, byl splavný po celý rok a v čase záplav bylo možné plavit se do blízkosti pyramid i na těžkých nákladních lodích. Podél Nilu byly rovněž vybudovány kanály a hráze pro zmírnění někdy ničivých účinků záplav. Ve Wádí Gerawí na východním břehu Nilu nad Memfidou (Mennoferem) nechal Chufu vystavět vůbec první přehradu všech dob, která měla zadržet přivalové vody. Přivalové deště ohrožovaly osídlení v této oblasti. Stavba obrovské pyra-

midy a zakládání zádušních kultů vyčerpávalo ale materiální i pracovní zdroje Egypta a stálo na počátku narůstajících hospodářských a společenských potíží paradoxně právě v době, kdy se zdálo, že její sláva a velikost vrcholí. Nečekaná smrt korunního prince Kauaba (nejstaršího syna faraonu Chufeva) vedla k rozkolu uvnitř rodiny a přispěla k postupnému úpadku a nakonec zániku této dynastie.

(Wikipedie)

Eddy de Wind KONEČNÁ STANICE OSVĚTIM

Můj příběh z tábora 1943–1945

Holandský lékař Eddy de Wind i jeho manželka Friedel byli odvezeni do Osvětimi. Po příjezdu přežili krutou selekci a byli pracovníě zařazeni na ošetrovny. Každý den a každou hodinu se v koncentračním táboře odehrával nelítostný boj o přežití – pro Eddyho to znamenalo přizpůsobit se nepředvídatelným reakcím dozorců, Friedel musela od sebe odvrátit hrozící osud oběti „lékařských“ experimentů Josepha Mengeleho. Sílu jim dodávala vzájemná láska: Friedel a Eddy si občas dokázali prostrčit přes plot lístek a výjimečně se dokonce odvážili kratičkého objetí.

Když na konci války uprchli poslední dozorcí, Eddy se schoval v opuštěných barácích a začal se zuřivým úsilím zapisovat svoje zážitky. Vznikl zcela ojedinělý záznam vězeňského života ve vyhlazovacím táboře

zachycující z bezprostřední blízkosti každodenní boj o život, ale i záblesky radosti, když se Eddymu a Friedel podařilo zahlédnout jeden druhého.

Přeložil Ruben Pellar

Vázaná, 248 stran, 270 Kč, ISBN: 978-80-7335-651-4, EAN: 9788073356514

Zakoupit můžete zde

<https://www.leda.cz/Titul-detailni-info.php?i=792>

Ukázka z knihy a rozhovor s autorovým synem na následujících stranách

www.leda.cz

EDDY DE WIND

KONEČNÁ STANICE OSVĚTIM

Jak daleko je k těm mlhavým modrým horám? Jak širá je rovina, která se rozprostírá v zářivém světle jarního slunce? V časech svobody je to jednodenní pochod. Jedna hodina na koni rychlým klusem. Pro nás je to dál, mnohem dál, je to nekonečně daleko. Ty hory nejsou z tohoto světa, nejsou z našeho světa, protože mezi námi a horami leží drát.

Naše zoufalé toužení, divoký tlukot našich srdcí, krev, která nám proudí do hlavy, to všechno je marné. Mezi námi a rovinou totiž leží drát. Dvě řady drátů, nad kterými slabě žhnou červené žárovičky, jako znamení, že na nás číhá smrt, na nás všechny, kteří jsme zajati v tomto čtverci dvou řad drátů, jimiž prochází proud o vysokém napětí, a vysoké bílé zdi.

Vždy stejný obraz, vždy stejný pocit. Stojíme u oken svých bloků, vyhlížíme do vábivé dálky a naše hrud' supí napětím a bezmocí.

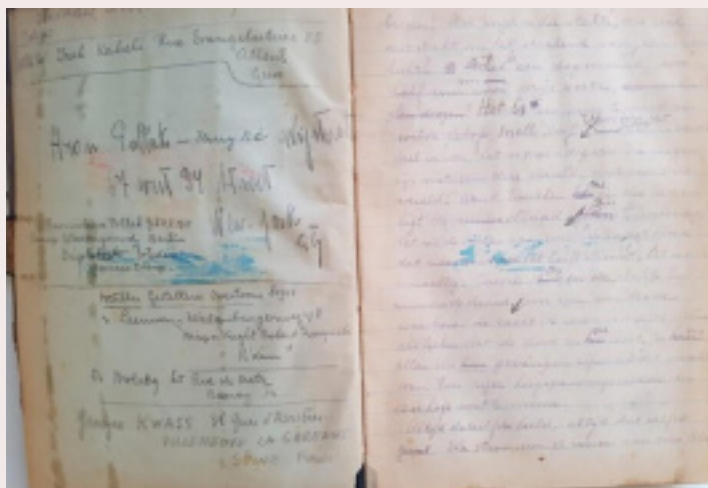
Mezi námi dvěma je vzdálenost deseti metrů. Vykláním se z okna, jako bych vyhlížel do daleké svobody. To Friedel nemůže, je ještě více omezena na svobodě než já. Já se mohu po táboře zatím volně pohybovat. Friedel nemůže ani to.

Bydlím v bloku 9, obyčejném nemocničním bloku. Friedel bydlí v bloku 10. I tam jsou nemocní, ale ne tak jako v mém bloku. U mě leží lidé, kteří onemocněli následkem krutosti, hladu a neúměrné práce. To jsou ještě přirozené příčiny, jež vedou k přirozeným nemocem, které jsou popsány v diagnózách.

Blok 10 je blok, kde se provádějí pokusy. Tam žijí ženy, které zhanobili sadisté, co si říkají profesoři. Dosud nikdy nikým nebyla žena zhanobena v tom nejkrásnějším, co vlastní – ve svém ženství, ve své možnosti stát se matkou.

Trpí i dívka, která je nucena podřídit se bezuzdnému surovému chtíči, i když čin, který musí vydržet, vyplývá z přirozené životní potřeby. V bloku 10 to ale není z milostné vášně, ale je to politický tah, spojený s finančním zájmem.

To všechno víme, když vyhlížíme přes rovinu jižního Polska s touhou pádit přes louky a bažiny, které nás oddělují od těch modrých Beskyd na našem obzoru. Ale víme ještě víc. Víme, že spějeme jen k jednomu konci, že jediným vysvobozením z tohoto pekla ostatního drátu je smrt. Víme, že tady i smrt k nám může přijít v různých podobách. Může přijít jako čestný bojovník, proti

kterému může bojovat lékař. I když má smrt méněcenné spojení – hlad, zimu a hmyz – zůstává přirozenou smrtí, kterou lze zařadit pod její oficiální příčiny.

Ale k nám v takové podobě nepřijde. Přijde k nám, jako přišla k těm milionům, které nás předešly. Přijde k nám však plíživě, je neviditelná a dokonce takřka bez zápachu.

Ale my víme, že je to pouze tarnkappe, kouzelný klobouk neviditelnosti, který skrývá smrt našim očím. Víme, že tahle smrt je uniformovaná, protože u plynového kohoutu sedí muž v uniformě: esesák.

Proto v sobě máme tu strašnou touhu, když upíráme zrak na modré hory ponořené v oparu, které jsou od nás vzdáleny pouhých pětatřicet kilometrů, ale k nimž se nikdy nemůžeme dostat. Proto se tolik vykláním z okna a dívám se k bloku 10, kde stojí ona.

Proto sahají její ruce tak hluboko do drátěné mříže před oknem.

Proto si pokládá hlavu na dřevo, protože její touha po mně zůstává nenaplněna stejně jako ta naše po vysokých modrých horách v oparu.

Mladá tráva, hnědá poupata kaštanů v rozpuku a předjarní slunce zářící den ode dne nádherněji, jako by slibovaly nový život. Ale zemi pokrýval chlad smrti. Bylo předjaří roku 1943.

Němci byli daleko v Rusku a válečné štěstí se dosud neobrátilo. Spojenci na Západě dosud nevkročili na pevninu. Teror, který zuřil nad Evropou, nabýval stále urputnějších forem.

Židé byli hračkou uchvatitelů, kteří si s nimi hráli hru na kočku a na myš. Noc co noc rachotily ulicemi Amsterdamu motory, dusaly nohy v kožených holínkách a zaznívaly úsečné povely na dřívě tak pokojných grachtech.

Pak, ve Westerborku, myš často zase na chvíli pustili. Lidé se mohli po táboře volně pohybovat, přicházely balíčky a rodiny zůstávaly pohromadě. Každý pak také psal poslušně do Amsterdamu dopis se zprávou „daří se mi dobře“, takže ostatní se opět bez odporu vzdávali zelené policii.

Ve Westerborku nabyli Židé dojmu, že všechno možná dobře dopadne, že sice už nejsou součástí společnosti, ale že se jednou opět ze své izolace vrátí.

„Až válka skončí, vrátíme se zase domů,“ začínala jedna populární písnička.

Židé nejenže podcenili svůj životní úděl, ale byli dokonce takoví, co měli tu odvahu – nebo to byla zaslepenost? – začít zde nový život, založit novou rodinu. Každý den přicházel do tábora doktor

Molhuijsen z pověření starosty vesnice Westerborku a jednoho nádherného rána – jednoho z devíti krásných dubnových dnů – před něj předstoupili Hans a Friedel. Byli to dva idealisté, jemu bylo dvacet sedm a byl v táboře jedním ze známých lékařů, jí bylo teprve osmnáct. Poznali se v sále, nad nímž on vládl svým žezlem, a ona pracovala jako ošetřovatelka.

Vždyť sami nejsme nic, ale společně jsme všechno, zbásnil tehdy pro ni, a bylo to pravdivé vyjádření jejich citů. Společně se už nějak protlačou. Možná se jim podaří zůstat ve Westerborku do konce války, a když ne, budou společně bojovat v Polsku. Válka přece jednou skončí a nikdo nevěřil, že by ji Němci vyhráli.

Půl roku už tvořili pár. Bydleli v „lékařském pokoji“, kartonové kóji, odděleně od velkého baráku se sto třiceti ženami. Nebydleli sami, dočasně tam žil ještě jeden lékař a později museli pokoj sdílet se dvěma manželskými páry. Vskutku nevhodné prostředí pro mladé manželství. Ale to všechno by jim nevadilo, kdyby tu nebyly transporty: každé úterní ráno tisíc lidí. Muži, ženy, staří i mladí, včetně kojenců a dokonce nemocných. Směl jich zůstat jen velmi malý počet a Hans a další lékaři museli doložit, že tito lidé jsou příliš nemocní, než aby mohli ležet tři dny ve vlaku. A také ještě ti privilegiovaní: pokřtění, ti, co žili ve smíšeném manželství, Alte Kamp-Insassen, staří obyvatelé tábora, kteří v něm pobývali už od roku 1938, a příslušníci stálého personálu, jako byli Hans a Friedel.

Existoval zde seznam personálu s tisíci jmény, ale znovu a znovu přicházeli z měst lidé, kteří museli být protežováni, někdy na rozkaz Němců, někdy proto, že se skutečně jednalo o zasloužilé občany, ale většinou proto, že to byli přátelé a známí pánů z Židovské rady nebo Alte-Kamp-Insassen, tedy starých obyvatelů tábora, kteří měli v rukou klíčové pozice. Pak se seznam tisíce osob revidoval.

Tak se stalo, že v noci na pondělí 13. září 1943 přišel zaměstnanec Židovské rady Hansovi a Friedel sdělit, že se musejí připravit na pochod. Hans se rychle oblékl a oběhl všechny instance, které v noci před týdenním pochodem horečně pracovaly. Doktor Spanier, ředitel nemocnice, se upřímně dopálil. Hans byl v táboře už rok. Pracoval tvrdě a byli zde mnozí, kteří přišli později a nikdy ani prstem nehnuli. Ale Hans byl prostě jednou na seznamu personálu Židovské rady, a když ta ho nemohla udržet, nemohla

s tím nic udělat ani zdravotní služba.

V osm hodin stáli s veškerým svým majetkem u vlaku, který projížděl středem tábora. Panoval tam obrovský shon. Muži z pořádkové služby a „létající kolony“ nosili zavazadla do vlaku a dva vagony byly plně naložené potravinami na cestu. Bratři z nemocnice museli vynaložit velké úsilí, aby přivlekli pacienty, většinou staré lidi, kteří už nebyli schopni chůze. Přesto ale nesměli zůstat, protože další týden by byli stejně málo schopni odjezdu jako teď. Ti, co zůstali, stáli za kordonem ve vzdálenosti několika desítek metrů od vlaku a plakali často více než ti, co odjízďeli. Na začátku a na konci vlaku byl vůz s esesáky, kteří hlídali, ale ti docela ušli, dokonce lidem dodávali odvahy. Holanďané se totiž nesměli dozvědět, jak se s „jejich“ Židy ve skutečnosti zachází.

O půl jedenácté odjezd. Dveře vagonů na dopravu zboží byly zvenčí uzavřeny na závoru. Poslední sbohem, poslední zamávání z horních okének ve vagonech, a už byli na cestě do Polska, bližší cíl cesty neznámý.

Hans a Friedel měli štěstí. Seděli ve vagonu se samými mladými lidmi. Byli to dávní přátelé Friedel ze sionistické skupiny, ke které ona v minulosti patřila, kamarádští a ochotní pomáhat. Bylo jich ve vagonu třicet osm, tedy poměrně málo, a když se trochu poskládali a pověsili zavazadla na strop, dokázali si všichni najít místočko na podlaze.

Cestou to začalo. Na první zastávce přišli do vagonů esesáci. Žádali cigarety a později hodinky, pak se domáhali plnicích per a šperků. Chlapci se tomu smáli, dali jim pár cigaret a tvrdili, že už žádné další nemají. Mnoho z nich byli původem Němci, měli s esesáky častěji co do činění už dřív.

Už jednou z toho v minulosti vyvázli živí, a ani teď si nechtěli nechat všechno líbit. K jídlu za ty tři dny nedostali nic, zásoby naložené ve vlaku už nikdy nespátřili. Ale to nevadilo! Měli s sebou toho ještě dost z Westerborku. Občas jich mohlo pár opustit vagon, aby vyprázdnil přeplněnou bečku sloužící jako záchod. Zaradovali se, když uviděli ve městech stopy po bombardování, ale jinak se na cestě nic zvláštního neudálo. Třetí den už věděli, jaký je jejich cíl: Osvětim. Bylo to jen slovo bez obsahu, ani dobré, ani špatné.

V noci dorazili na osvětimské nákladové nádraží.

Melcher de Wind vzpomíná na svého otce Eddyho a jeho knihu KONEČNÁ STANICE OSVĚTIM

Bohužel krátce po válce nebyl o vzpomínky na utrpení v koncentračních táborech příliš zájem.

De Windova kniha End Station Auschwitz tak vzbudila senzaci až po téměř 75 letech, kdy byla vydána znovu, a práva byla prodána do více než stovky zemí. Jako určité zadostiučení to bere i autorův syn Melcher de Wind.

Kniha vašeho otce má jedinečnou historii...

Když se Rusové blížili v lednu 1945, Němci ve spěchu Osvětim-Birkenau opouštěli. Ale ještě stihli vzít spous-ty vězňů na pochody smrti, mezi nimi i Friedel, manželku mého otce Eddyho, která byla podrobena lékařským experimentům. Několik tisíc vážněemocných a umírajících lidí zůstalo v táboře. Otec se schoval, a nechťelo se mu

Když vypukla druhá světová válka, byl **Eddy de Wind (1916–1987)** posledním nizozemským Židem, který vystudoval medicínu na univerzitě v Leidenu.

V roce 1942 se dobrovolně přihlásil do Westerborku na východě Nizozemska, tranzitního tábora pro deportovaně Židy. Bylo mu slíbeno, že za to propustí jeho matku, ale ta už byla deportována do Osvětimi. Ve Westerborku se de Wind setkal s osmnáctiletou zdravotní sestrou Friedel. Zamilovali se do sebe a ještě v táboře uzavřeli manželství.

V září 1943 byli deportováni do Osvětimi. Eddy skončil v bloku 9, kde byl zaměstnán jako lékař polských vězňů. Friedel v bloku 10, který sloužil zvrhlým lékařským experimentům.

27. ledna 1945 tábor Osvětim-Birkenau osvobodily jednotky Rudé armády. A Eddy de Wind, který v táboře ještě zůstal, aby se postaral o nemocné spoluvězně a sovětské vojáky, se okamžitě chopil tužky a do sešitu zaznamenával všechno, co poslední léta prožil. Nebylo to pro něho jednoduché. Aby alespoň vzpomínky trochu „odosobnil“, změnil si jméno na Hans van Dam. „Cítil jsem jako nutnost dát světové veřejnosti vědět, co se tu dělo,“ řekl později Eddy de Wind. „Pokud to nyní zaznamenám a doví se o tom co nejvíce lidí, už se to nebude nikdy opakovat.“

žít. Když všichni, které jste znal, jsou mrtví nebo zmizeli neznámo kde, působí to značně depresivně. Ale potřeba říci všem, co se stalo, ho udržovala naživu. Vrátil se a zůstal v Osvětimi.

Proč zase tam, kde tolik vytrpěl?

Chtěl pomoci jako lékař, ale mnoho se nezměnilo. Žádné jídlo, žádná péče, žádné léky. Jen „vůně smrti,“ jak to popsal otec.

Hledal sešit, do něhož by mohl své svědectví svěřit. V opuštěné kanceláři objevil poznámkový blok, do něhož SS zaznamenávala, koho poslala do plynových komor, a začal psát. To se pak stalo jeho motivací, jeho posláním. Jako lékař pracoval ve službách Rudé armády více než tři měsíce. Přes den pomáhal nemocným vězňům a ruským vojákům, v noci seděl na posteli a psal.

Asi za pět měsíců se vrátil do Nizozemska a hned první den mu zaměstnanec Červeného kříže řekl, že jeho manželka Friedel je stále naživu. "

Tábor jejich lásku nezničil, v běžném životě se to ale stalo...

Sotva se znali. Setkali se nenormálních podmínkách ve Westerborku, formálně uzavřeli manželství a nelidská Osvětim je zase rozdělila. Po válce byli velmi traumatizovaní a Friedel vážně nemocná. A za této situace si měli uspořádat rodinný život. Je pozoruhodné, že spolu vydrželi dalších dvanáct let. Otec se po rozvodu znovu oženil měl tři děti.

O koncentračních táborech toho bylo hodně napsáno. Co dělá tuto knihu zvláštní?

Otec ji napsal v samotném pekle a tím se zásadně liší od všech ostatních. Neovlivňují ji subjektivní vzpomínky, čtenář je s jejím autorem přítomen všem hrůzám. To je velmi radikální zážitek. Kniha je o utrpení, ale také o naději, lidskosti a pokračování života.

Čím to je, že vzbudila zaslouženou pozornost až po 75 letech od svého vzniku?

Poprvé vyšla v roce 1946, lidé měli existenční problémy, tak ji uvítali především ti, co přežili. Pro otce to muselo být velkým zklamáním – přece jen psal knihu se záměrem, aby veřejnost věděla, jak zruďný byl nacismus. Měl pocit, že to skoro nikoho nezajímá. Jako úspěšný psychiatr pak začal léčit ostatní, a tak s tématem holocaustu stále žil.

Na konci svého života trpěl váš otec hlubokými pocity strachu...

Vážený proces jakéhosi umírání u něho začal hned po návratu do Osvětimi, když se rozhodl pomáhat druhým. A pak to pokračovalo i v míru. Jeho nejbližší se tím trápili. Podíváte-li se na jeho civilní fotografie, je na nich veselý, ale snímky pořízené v Osvětimi, ukazují úplně jiného muže. Silně traumatizovaného, který jakoby stále hledal něco, co bylo předtím a s čím se neuměl vyrovnat.

Mluvil o svých zkušenostech?

Ano, někdy začal, ale musel jsem s ním být sám, v autě, v lese.

Pokud jsem se na něco zeptal, dělal, že neslyší. Věděl, že jsou to pro děti hrozné příběhy, ale tím, že nám řekl tak málo, to bylo vlastně ještě horší, protože pak nastupovala fantazie, a to bylo ještě horší než pravda.

Věděli jste o poznámkovém bloku?

Byl ve skříni. Když jsem jím jednou listoval, otec řekl: „Na to musíš být opatrný...“ Chápal jsem to tak, že Osvětim je stále s námi v domě a všechno se točí kolem neutuchajícího zármutku rodičů. V takové rodině nutně vyrůstáte odlišně od ostatních. Pokoušíte se najít vlastní cestu v atmosféře strachu, a chybí pocit štěstí...

Jak jste hledal svou identitu?

To je přesně to jádro. Můžete být šťastní, pokud si budujete normální život. Až mnohem později, když jsem měl vlastní děti, jsem si uvědomil, že veškerá rozhodnutí, která jsem v životě do té doby učinil, byla odvozená od smutku a bolesti rodičů v mládí. Nic jednoduchého to nebylo.

Navštívil jste Osvětim. Co jste tam cítil?

To místo bylo spojeno se strachem a smutkem v mé hlavě, ale tady, kde se to všechno odehrávalo, jsem ucítil rozdíl mezi fantazií a realitou: slunce svítilo, na stromech byly listy, nikde řvoucí esesáci, žádné mrtvoly. Příběhy mého otce, které jsem tak dobře znal, tam chyběly. Kde byly všechny ty obavy, které jsem měl? Samozřejmě to bylo nepříjemné, ale ne tak hrozné, jak jsem se bál. Zafungovala nějaká má ochrana, myslím.

Skoro to zní jako zklamání. Nebo to bylo osvobození?

Osvobození bylo hlavním pocitem – a úleva. Ale také to vypadalo jako zrada. Jako bych se vzdával něčeho, co bylo vždy se mnou. Osvětim je však otevřená rána, která se nikdy úplně nezahojí. Takže to mě a moji rodinu vždy bude trochu bolet.

Vidíte otce jako hrdinu?

Ano. Přes to, čím prošel, okamžitě po osvobození Osvětimi dokázal pomáhat lidem. Byl zranitelný, přesto měl odvahu se znovu oženit, být otcem dětí, začít nový život. Skutečnost, že byl v roce 1986 jmenován důstojníkem řádu Orange-Nassau, byla pro něj více než jen pocta; byl to důkaz, že mu bylo umožněno existovat.

Má kniha pro vás ještě nějaký další význam, než jen ten, že ji napsal váš otec?

Není to moje kniha, a je divné, že jezdím na turné a představuji ji, zatímco jsem přispěl pouze doslovem. Trápení a zármutek mého otce jakoby by ležely na ulici a každý si na to udělá názor. Ale je to důležitá kniha. Představuji ji jménem rodiny, protože ta bolest, v ní obsažená, je teď naše. Někdy je to obtížné a emočně vzedmuté, ale také uzdravující.

(Ze zahraničních pramenů)

Dr. Joe Dispenza

PROBUĎTE SVÉ BOŽSTVÍ*Jak obyčejní lidé dělají neobyčejné věci*

Co to znamená, probudit své božství? Co kdybyste se dokázali naladit na frekvence mimo hranice hmotného světa? Změnit chemické procesy v mozku a zpřístupnit si transcendentální úroveň vědomí? Vytvořit si novou budoucnost a transformovat svou biologickou podstatu tak, abyste se zcela uzdravili?

To vše nabízí dr. Joe Dispenza v této (r)evoluční knize: jejím jádrem je poznání a soubor nástrojů, které umožní dosáhnout běžným lidem mimořádných stavů bytí.

Dr. Joe Dispenza nabízí v knize ucelený program s širokou, který vám umožní vykročit z fyzické reality do jemnohmotného světa lásky. „Tímto totiž skutečně jsme,“ píše, „a tuto budoucnost tvoříme – v ní se každý člověk stává božskou bytostí.“

<https://www.kosmas.cz/knihy/273048/probudte-sve-bozstvi/>

Friedbert Becker

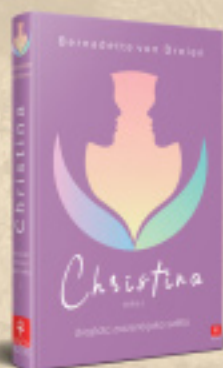
HYPNÓZA A METODA PŘÍMÉ KOMUNIKACE S NEVĚDOMÍM*Tajemství osvobozené pozornosti*

V této knize se dozvíte, jak je možné v několika krocích odhalit příčinu konkrétního psychologického problému a vyvolat pozitivní změnu. Kam se upírá naše pozornost, tam proudí i naše energie – a stává se realitou.

Pozornost mnoha lidí je uvězněna v pasti. V destruktivních myšlenkových vzorcích a nevyřešených vnitřních konfliktech. Tyto stavy jsou pro většinu lidí zcela „normální“; mnozí si ani neuvědomují, co se s nimi děje.

Metoda Přímé komunikace s nevědomím je návod, jak komunikovat s inteligentními částmi nevědomí, získat zpět svoji pozornost a začít žít jako svobodná bytost. Můžete díky ní pomoci jednak sobě, jednak druhým lidem.

<https://www.kosmas.cz/knihy/273047/hypnoza-a-metoda-prime-komunikace-s-nevedomim/>

BERNADETTE VON DREIEN

CHRISTINA

Christině je osmnáct let a pochází ze Švýcarska. Narodila se s výrazně rozšířeným vědomím, čímž se řadí k nové generaci mladých evolučních myslitelů, kteří lidskou existenci vnímají, popisují a prožívají jako komplexitu kvantových, neuropsychologických a spirituálních jevů. Od narození se vyznačuje pozoruhodným vhladem do dění dnešního světa a ohromuje vysokou etikou, moudrostí i vnitřním klidem, které svědčí o nové dimenzi lidského bytí.

V první knize vypráví její matka, Bernadette, Christinin příběh: o mimořádném porodu, dětství a mládí až do jejích 16 let. Byla to léta plná výzev, učení a zkoušek, kdy si Christina zvykala na „trojrozměrnost“ a připravovala se na svoji životní úlohu. Christina ji shrnuje třemi klíčovými slovy – svoboda, pravda a láska.

<https://www.kosmas.cz/knihy/263965/christina-dvojcata-zrozena-jako-svetlo/>

ALBERTO VILLOLDO

NÁVRAT DUŠE*Šamanská cesta do minulosti a ozdravení budoucnosti*

V této knize se dozvíte, že naše duše se skládá ze čtyř komnat, stejně jako naše srdce sestává ze čtyř komor. V první komnatě odložíte vzpomínky na zranění, které vás odklonila od vašeho životního předurčení; ve druhé odkryjete všechny své omezující přesvědčení a představy, což jsou smlouvy vaší duše, jež jste uzavřeli v době, kdy jste ji po částech ztratili; ve třetí komnatě získáte zpět duševní rovnováhu a důvěru a díky tomu dosáhnete úplnosti; a ve čtvrté se rozpomenete na povolání a poslání, které je v tomto životě vašim skutečným předurčením. V knize jsou jednoduché a podrobné popisy jak má člověk postupovat, aby znovuzískal svou duši a vrátil se na cestu svého skutečného předurčení. Tato kniha vám ukáže, jak najdete a naplníte své životní poslání, své skutečné předurčení.

<https://www.kosmas.cz/knihy/207186/navrat-duse/>

Co přesně znamená lepší fungování lidského organismu?

Zjistili jsme, že pokud lidem poskytneme příležitost aplikovat stejný vzorec, jaký používáme při našich konzultačních akcích – to znamená, že sedí pohodlně se zavřenými očima a poslouchají jemnou hudbu – a poté jim představíme určitou aktivitu. Když tento proces zvládnou s otevřenými očima, jsou nastartováni k pozitivní změně. Nepodléhají vlivu stresových hormonů, které se po tisíciletí staly genetickými programy.

Pokud tedy výzvou k aktivitě stanovíme podmínky, za nichž by naši posluchači normálně cítili strach nebo nepřekonatelné emoce, či byli něčím znechuceni, a oni to s naší pomocí zvládnou, mohou začít překonávat své genetické dispozice. To vyžaduje, abychom povstali na jinou úroveň vědomí – vědomí srdce.

Za posledních sedm let výzkumu jsme dospěli k závěru, že naše komunita je v tom velmi dobrá. Pokud jsme poprvé schopni apliko-

Dr. Joe Dispenza (24. března 1962) je mezinárodní lektor, výzkumný pracovník, firemní konzultant, autor a pedagog, který přednášel ve více než 33 zemích na šesti kontinentech. Jako lektor a vychovatel je veden přesvědčením, že každý z nás má potenciál pro velikost a má neomezené schopnosti. Ve svém snadno srozumitelném, povzbuzujícím a inspirativním stylu vychovával tisíce lidí a podrobně popisoval, jak mohou znovu zapojit své mozky k nastartování trvalých změn svého zdraví k lepšímu. Jako vědec se vášně Dr. Joea Dispenza nachází na průniku nejnovějších poznatků z oblasti neurověd, epigenetiky a kvantové fyziky. Využívá své znalosti k tomu, aby lidem pomohl uzdravit se z nemocí, chronických stavů a dokonce i z terminálních nemocí, aby si mohli užít plnější a šťastnější život a rozvíjet své vědomí. Na svých pokročilých workshopech po celém světě spolupracoval s dalšími vědci při rozsáhlém výzkumu účinků meditace, včetně epigenetického testování, mapování mozku pomocí elektroencefalogramů (EEG) a testování individuálního energetického pole pomocí vizualizace plynového výboje (GDV).

vat naši metodu na seminářích se zavřenými očima, a pak s otevřenými očima v náročné činnosti, můžeme se při návratu zpět do svých životů snadněji vymanit z fiktivních vězení v našem nitru. Když naši studenti překonávají různé bariéry, vidíme, že se v jejich životě odehrává cosi kouzelného.

Celá kniha se však týká optimálního fungování světa a života a vytváření způsobu života, který chceme. Cítím se tedy opravdu šťastný z pokroku, kterého jsme dosáhli v roce 2018.

Překvapily vás některé výsledky?

Bylo jich několik. Za prvé, v našem soudržném uzdravení vidíme, že dochází k hlubokým změnám ve fyzické podstatě lidí. Naše klienty učíme, jak společně vytvářet koherentní energetické pole kolem člověka, který se potřebuje uzdravit. Při tom jsme viděli mizet nádory i obnovování motorických a smyslových funkcí po mrtvici. Zaznamenali jsme také obrovské pozitivní změny v imunitní regulaci a při poruchách nervového systému. V tu chvíli jsme také viděli lidi, kteří byli částečně slepí, jak se jim vrací zrak, nebo lidé

s poruchami sluchu najednou slyšeli. Jde o uzdravení biblického rozměru a když jste toho svědkem, začnete se cítit více zmocnění konat dobro. Začnete věřit, že dokážete udělat více. To je významné a opravdu nezapomenutelné.

Některé další výzvy vedly k obrovským průlomům při překonávání strachu a úzkosti lidí, stejně jako zmírňování obav z některých skutečností. Viděli jsme také významný pokrok při překonávání depresí a sebevražedných tendencí lidí.

Neočekávaně se nám podařilo zvýšit úroveň vědomí, lásky a energie, kterou naše společenství sdílí jako kolektiv.

V tomto bodě jsme jako druh člověka živým organismem a živý organismus ví, jak se udržet. Umí růst a vzkvétat a ví, jak se postarat o živé organismy, jimž se nedaří, a uzdravit je, takže to vede k tomu, že se staráme jeden o druhého. To jsou některé věci, které jsou pro mě nezapomenutelné.

Mohl byste uvést léčbu, která byla něčím mimořádná?

No, v Brightonu nedávno byla pacientka, která prodělala cévní mozkovou příhodu, která poškodila její zrakový nerv. V důsledku toho oslepla v levém dolním kvadrantu zorného pole. To znamená, že porucha jejího vidění poznamenala čtvrtinu zraku a ona při pohledu dolů a doleva trpěla slepotou.

Lékaři jí řekli, že její stav se zhorší, nebo v nejlepším případě zůstane stejný, takže se s tím bude muset naučit žít. Až další lékař ji doporučil mě, což pro mě bylo z mnoha důvodů opravdu šokující. Tato žena tedy absolvovala online kurz, přečetla všechny mé knihy a připravila se na akci v Brightonu. Na konci jedné z meditací, když ulehla, slyšela v mozku jakýsi praskající zvuk, jako by jí někdo z hlavy vytáhl zmačkaný papír. Když se jí obnovilo normální smyslové vnímání, k jejímu úžasu viděla jako dřív. V pondělí ráno po akci šla k lékaři na test zorného pole. Na základě objektivních měření se prokázalo 100% zotavení jejího zorného pole.

Lidé, kteří byli svědky naší procedury, začali věřit, že je účinná. Lékařská prognóza říká, že k zotavení po mrtvici dojde obvykle za dva týdny. Pokud se tak nestane, nelze očekávat změny a poškození nervů je trvalé.

Ale pokud chápete vědu tak, že nezáleží na emisi pole, které vytváří hmotu, a že pokud ho dokážete změnit, změníte i hmotu. Pak něco, co je v medicíně doslova nevratné, může být při našem postupu možné. Mohl bych uvést další příklady, kdy pacienti po mrtvici ochrnuli a nemohli zvednout paži nad hlavu, a po uzdravení soudržnosti to dokázali. Dějí se tedy velké a vzrušující věci a my to dokumentujeme, abychom vytvořili nějaké měřitelné systémy.

(Ze zahraničních pramenů)

Friedbert Becker, nar. 1955, instruktor Hypnose Institute Phoenix. Jeho knihy, instruktážní filmy a nahrávky na téma hypnóza, mentální trénink, reinkarnační terapie, práce s energií a šamanské znalosti ukazují výsledky jeho 30leté odborné praxe jako hypnózy a mentálního trenéra. Od roku 2002 žije a pracuje v Brazílii a Uruguayi.

YouTube

Představte sebe a svou práci...

Již 30 let trénuji lékaře, naturopaty (alternativní léčebná metoda), psychoterapeuty a lidi, kteří se zajímají o hypnózu a regresní techniky. Jsem také autorem několika knih, vzdělávacích filmů a kurzů dálkového studia. Na svých webových stránkách <http://www.hypnose-institut-phoenix.de> jsem shromáždil spoustu materiálů na téma hypnózy a kurz prostřednictvím e-mailů zdarma, abych svým návštěvníkům nabídl co největší užitek.

V kterých oblastech je podle vás mentální výcvik nejúčinnější?

Účinný ve smyslu „kde dosahujeme nejrychleji výsledků, je jasné na fyzické úrovni. Podle mého názoru byste měli absolvovat mentální výcvik po celý život. Může to například vypadat jako plánování pevných časů, ve kterých můžete cíleně mentálně cvičit. Ale také po zbytek času byste měli žít svůj život vědomě v harmonii.

Sportovci nebudou pravděpodobně po každodenním tréninku kouřit ani pít v barech nebo jíst v různých restauracích rychlého občerstvení a k tomu si dávat colu. To znamená, že správný mentální výcvik přesahuje časově omezené denní tréninkové jednotky, ale pokrývá všechny oblasti života. Pro mě je efektivní duševní výcvik neoddělitelně spjat s ovládním mých myšlenek.

Které techniky z hypnózy a mentálního tréninku považujete za nejlepší?

Nejlepší techniky jsou ty, které vedou nejkratší cestou k cíli a jsou také zábavné. Nyní existuje bezpočet technik a metod v oblasti hypnózy a mentálního tréninku a jsou jistě všechny efektivní, jinak by pravděpodobně nepřežily. Umění je najít tu správnou metodu pro sebe nebo vašeho klienta. Jsou lidé, kterým se jen musíte dívat do očí a říkat „všechno bude v pořádku, můžete to udělat“ a jsou zase jiní, kterým nemůže pomoci ani Bůh.

Problém v naší společnosti je, že od útlého věku jsme podřízeni pravidlům, pokynům, předpisům, klasifikacím a podobným nesmyslům a ztrácíme přehled o sobě. Jsme vyškoleni, abychom splnili požadavky. Tyto požadavky zahrnují mimo jiné to, co mu-

síme mít rádi, co musíme vlastnit a kým musíme být. Abych to zkrátil. Myslím si, že jakákoli technologie, která vede k zastavení odhodlání třetích stran, rozbití programů třetích stran a nalezení cesty zpět k sobě, je dobrý začátek.

V oblasti hypnózy by to byly analytické metody, jako je regrese, reinkarnace, přímá komunikace s bezvědomím. Všechny tyto věci vnímám pružně jako neúčinnější mentální trénink.

Na co bychom si měli dávat pozor při kontaktu s terapeutem?

Vyhnete se lžím. Náš systém, naše podvědomí nezná žádné lži, zná pouze skutečné stavy své subjektivní reality. A co je důležité, na nepravdy reaguje stresem. Tento jev lze velmi dobře ilustrovat pomocí kineziologického svalového testu. Vyzkoušejte depresivní osobu a řekněte jí: „Je mi smutno,“ sval zůstane pevný. Když jí řeknete: „Jsem šťastný,“ svaly oslabují. Totéž se děje s návrhy nebo potvrzeními jako „Jsem úspěšný a dosáhnou svých cílů.“ Pokud osoba není přesvědčena, že tomu tak skutečně je, vzniká stres a svalová síla oslabuje. Proto je lepší tato prohlášení trochu upravit, například: „Jaký druh života bych vedl, kdybych byl úspěšný a všech svých cílů jsem dosáhl s lehkostí?“ A pak se vzdáš všech dobrých pocitů, které nevyhnutelně vznikají. O zbytek se postará nevědomí.

Co se dá dělat s tím, když se nám nedaří některé věci dokončit?

To naznačuje nesrovnalosti. Jedna část chce něco, druhá to sabotuje nebo ještě horší, jedinec je složen z mnoha částí a každá část chce něco jiného.

Nejlepším prostředkem je částečná práce. Nejhorší je, budete-li svou nedokonalost hloupě omlouvat. Tím nechci říci, že takové sugestivní postupy nemají žádný účinek, ale znásilňují duši.

Chce-li člověk něčeho dosáhnout, měl by se při tom také cítit dobře, což není možné, pokud potlačí jakoukoli část sebe sama. Je to jako lahodné víno, jehož chuť však kazí stará zátká.

Po úspěšné práci obvykle nejsou nutná žádná zvláštní motivační opatření, protože pak tato osoba jedná holisticky, pak dělá vše, co je třeba udělat s radostí a nadšením.

(Ze zahraničních pramenů)

Sibel Hodge ZA TEBOU

Chloe Bensonová se probudí svázaná v hrobě a netuší, jak a proč se v něm ocitla. Zvládne se odtamtud dostat a uprchnout, ale nikdo jí její příběh nevěří – ani policie, ani doktoři a její manžel Liam už vůbec ne. Když pojme Chloe podezření, že jí Liam lže, nezbyvá jí nic jiného, než se vrátit do vlastní minulosti.

Sleduje své stopy, aby se dozvěděla pravdu a přežila.

Ale někdo je jí v patách...

Dívej se za sebe.

Nikdy nevíš, kdo tam je.

Přeložil Petr Bokůvka

Vázaná, 216 stran, 279 Kč,

ISBN: 978-80-242-6612-1,

EAN: 9788024266121

Vydává **KALIBR**

Zakoupit můžete zde

<https://www.knizniklub.cz/knihy/354782-za-tebou.html>

Ukázka a rozhovor s autorkou na dalších stranách

ČÁST PRVNÍ UNESENÁ

Kapitola první

Všechno mě bolí. Záda, zápěstí, ruce. Nevěřila bych, že mě můžou bolet vlasy. Ale nejhorší je hlava. Jako by mi do ní někdo opakovaně bodal. Už jen pokus otevřít oči mi ji roztočí.

Ta tma je všude. Je tak černočerná, že ani nejsem schopna poznat, kde končí tma a kde začínám já. Proč je tu tak strašná tma? Tak znovu. Zavřít, otevřít, zavřít, otevřít. Pořád se dívám do nicoty a nic nevidím.

Kde to jsem? V rakvi?

Pomaloučku se mi vrací smysly. Ležím na něčem tvrdém a studeném.

Když se nadechnu nosem, cítím mokrou hlínu. A slyším... vlastně jen sebe. Vnímám vlastní pulz, bušení srdce a potahování nosem. A jako by tady někde kapala voda.

Slyším a cítím, takže mrtvá nejsem. Co se mi to ale stalo, měla jsem nehodu?

No ovšem! Měla jsem nehodu, jsem v nemocnici, ležím na operačním stole. Celková anestezie přestává působit. Jsem někde v půli cesty mezi usnutím a probuzením. Proto ta bolest, a proto se nemůžu pohnout. Kamarádce se stalo něco podobného. Brali jí apendix, když vtom se zničehonic probrala. Ani ona se nemohla pohnout a nic necítila, ale všechno viděla. Na rozdíl ode mě mohla mluvit, takže doktoři byli v pořádném šoku, když jim pak řekla, že je viděla operovat.

Že bych to zkusila?

„Haló?“

Zkousím to, ale jako bych měla v ústech kus bavlny, takže můj pokus vyznívá tlumeně a přidušeně.

Tak znovu, proč nic nevidím? Proč je taková tma? Měla jsem nehodu, byl to výbuch bomby nebo teroristický útok?

Zkousím se nadechnout. Necítím nemocniční zápach. Dezinfekci, antiseptikum, nic takového. Teď ještě, na čem to ležím? Je to nemocniční vozík nebo snad postel? Snažím se pohnout pravou rukou do strany, abych si sáhla na to, na čem ležím, a moje levá ruka jde stejným směrem.

Jak je to možné? To je mám svázané?

Instinktivně zvedám hlavu, přestože vůbec nic nevidím. Bolest cestuje celým tělem, až do očí. Prsty na levé ruce se dotýkají svých protějšků na pravé. Už vím, ruce mám svázané v zápěstí něčím drsným. Snad provazem, protože na dotek škrábe... ano, určitě je to provaz. A je pevný, protože se snažím dát ruce od sebe, ale bez úspěchu.

Proč jsem svázaná? Co jsem udělala?

Na vteřinku jako by se mi něco vybavilo. Něco o posteli, ležím na ní, ale tak nějak proti své vůli. Jsem přivázaná a křičím. Ale najednou je vzpomínka pryč.

Zkousím to dál. Proč jsem svázaná? Ublížovala jsem si? Nebo někomu jinému? Oběma rukama ohmatávám prostor po své pravé straně.

To ležím na betonové nebo cihlové podlaze? Těžko říct, ale na vozík to není dost hladké a na postel zase pohodlné. Ani nemám pocit, že to pode mnou by bylo prostěradlo. Zvedám svázané ruce, abych si sáhla na obličej a hlavu, a cítím na sobě něco hrubého. Možná hlínu. Těsně nad pravým uchem mám bouli. Poznám to ve chvíli, kdy se jí náhodou dotknu a syкну. Od té bolesti se mi dělají černobílé mžítiky před očima.

Najednou mám žaludek jako na vodě, otáčím se na bok a zvracím. Horká kyselá žluč mě pálí v krku až oči se mi valí stejně pálivé slzy. S hlavou ve svázaných rukou hekám a otáčím se opět na záda. Ta tma už není jen kolem mě, ale i v mé hlavě. Zase o sobě nevím.

Jak dlouho jsem asi spala? Hodinu, den, týden? Jako bych měla prázdný žaludek, ale hlad nemám, spíš naopak. Při pomyslení na jídlo se mi žaludek spíš zvedá. Žízeň ale mám. V krku mám jako na africké savaně v období sucha. Snažím se polknout a olíznout si suché popraskané rty. Zkousím se pohnout, ale nejde to. Jsem ztuhlá, a co mě nebolí, tam nemám cit nebo mě naopak píchají tisíce neviditelných jehliček. Jeden pokus pohnout nohama stačí, abych zjistila, že i ty mám nejspíš svázané.

Jediné, čeho jsem schopná, je pohyb prstů u nohou.

Jestli tohle není nemocnice, tak vězení. Samotka. Pak tu ale něco nehraje. Ve vězení dávají lidem normálně pouta, nesvazují je provazem.

To je ono. Začni používat mozek.

Takže co vím: jsem svázaná v zápěstích a kotnících, ležím na vlhkém, plísni prolezlém místě. Na holé zemi. Snažím se přitisknout kolena k hrudi.

Mému levému kotníku se to vůbec nelíbí a dává to najevo přišernou bolestí.

Můj křik se odráží od stěn, které ani nevidím. Ale aspoň vím, že jsem oblečená. Mám na sobě šaty a kotníkové boty s plochou podrážkou.

Aspoň něco, tak dál...

Dál zatím nic.

„Haló?“ slyším svůj nakřáplý hlas.

Samozřejmě žádná odpověď, pokud bych nepočítala zvuk připomínající padající kapky někde v dáli. Musím být někde pod zemí, proto ta hnilobná vlhkost. Ve tmě, v podzemí a dusím se. Jsem svázaná. Bolest po těle se ještě dá vydržet, ale ta bolest hlavy mě zabije. Ale pokud to není nemocnice ani vězení, co zbývá?

Unesli mě.

Žaludek na tuto myšlenku reaguje okamžitě. A srdce taky, protože najednou bije jako o závod. Snažím se potlačit nutkání znovu zvracet.

Dýchám zhluboka, ale ten vzduch má do čerstvého daleko. Nádech. Výdech. A ještě jednou. A ještě. Uklidni se. A mysl.

Kdo by mě chtěl unést a proč?

Slyšíš? Mysli!

Nejsme bohatí. Nemáme se špatně, asi tak bych to řekla. Ale kdyby to někdo chtěl udělat kvůli výkupnému, byla bych špatná volba. To musí znamenat, že kdokoliv to udělal, měl temnější motiv. Jsem pohřbená zaživa? Nebo jsem zatím jen vězeň a čeká mě znásilnění a smrt, nebo snad mučení a smrt? Mám brát fakt, že jsem naživu, jako dobré znamení, anebo jako známku toho, že teď už bude jen hůř?

Třesu se a nedá se to zastavit. Těžko říct, jestli je to zimou nebo strachem. Možná od každého něco. A jsem mokrá mezi nohama, takže už mě tu asi drží nějakou dobu.

Snažím se dýchat klidně a ujasnit si, co o sobě vím.

Jmenuji se Chloe Bensonová. Je mi sedmadvacet, jsem vdaná, manžel se jmenuje Liam. Bydlíme na Poplar Close číslo 16 ve Welwyn Garden City v hrabství Hertfordshire. Učím angličtinu na Downham College.

Liam pracuje pro Devon Pharmaceutical. Vždyť říkám, nemáme se špatně, ale nejsme ve vatě.

Liam se o mě bude bát. Zavolá policii a ta mě začne hledat. Najdou mě. Najdou mě, že? Kde to ale k čertu jsem? Budou vůbec poldové vědět,

kde hledat? Musím se kousnout do rtu, abych z toho zjištění nezačala řvát.

Ticho! Musím být zticha. Jestli je únosce v doslechu, nechci, aby věděl, že jsem se probrala. Možná opravdu slyší každý zvuk, který vydám. Zatím jsem naživu a chci, aby to tak zůstalo.

Co si pamatuji, než jsem ztratila vědomí?

Nedokážu uvažovat rozumně, to ta bolest hlavy. Všechno mám jakoby v mlze, rozmazané jako špatně zaostřená fotografie. Ale na něco si vzpomínám. Večírek! Pití teklo proudem. Nezvykle teplý březnový večer u někoho doma. No jistě, u nás doma. Liamovy čtyřicátiny přece. Mělo to být překvapení, které mu udělá radost. Aspoň jsem doufala.

Stejně jako jsem doufala, že se to snad mezi námi zase zlepší. Poslední dobou to bylo... řekněme složitě. Nic, co udělám, mu není dost dobré. Křičí a nadává mi. A ty jeho pohledy! Je vystresovaný z práce, je vystresovaný ze života. Normálka, řeklo by se. Takže tím večírkem jsem mu jen chtěla dát najevo, jak moc mi na něm pořád záleží. A po tom mejdanu jsem mu chtěla něco říct. Něco důležitého. Snažím se vybavit si víc, ale už je to asi pohřbené někde vzadu v mé hlavě. Ještě něco: moje nejlepší kamarádka Sára nemohla přijít. Den předtím odjela do Indie. Vlastně ne že by tam vůbec bývala mohla být. Liam ji nesnáší. Takže přišli jen Liamovi přátelé a kolegové. Nikoho konkrétního si ale nevybavím. Je pořád ještě březen? Ten večírek je poslední věc, na kterou si vzpomínám, zbytek se topí v mlze.

Snažím se krčit a natahovat prsty u nohou a zatínat a rozevírat pěsti. Musím do nich dostat trochu tepla a musím něco udělat s těmi křečemi a rozhýbat se. Hlavně klid. A musím se odtud dostat, protože nechci umřít.

Otáčím se na bok, opírám se dlaněmi o chladnou zem a sedám si.

Hlava pořád třeští. A ty závratě!

Dýchej pomalu. No tak, holka. Nádech, výdech. To přece dáš!

Polykám žaludeční šťávy, které mě před chvílí tak pálily v krku.

Čekám. Nejdřív pět minut, pak deset. Hlavně dýchej, klid a nespěchej.

Netuším, za jak dlouho se vrátí ten, kdo mě tady zavřel. Musím se o něco pokusit, takhle čekat tady nebudu. Nejvíc bych teď chtěla, aby mě přestala bolet ta hlava, ale to si přeju marně.

Vsedě se posunuji po zemi. Po zadku, pomalu a trhaně. Netrvá dlouho a narážím na první překážku. Snažím se ji osahat svázanýma rukama. Prsty nahmatám něco studeného a drsného. To bude cihla. Ne, cihlová stěna. Klekám si na kolena a s rukama opřenýma o zem se zvedám. Konečně stojím, ale všechno se houpe. Snažím se opřít o nově objevenou stěnu a lapám po dechu. Jsem zesláblá, takže jediné, co mě drží na nohou, jsou přívaly adrenalinu. Provaz kolem kotníků je dost natěsno, takže můžu dělat sotva centimetrové krůčky. Sunu se podél stěny a přidržuji se, abych neupadla. Za chvíli stojím v rohu. Dýchám zhluboka, než se vydám stejným směrem, odkud jsem přišla. Po chvíli jsem v druhém rohu. Tato stěna, jak odhaduji, měří asi sedm metrů. Po dalších pěti metrech jsem v dalším koutě místnosti. Jde to neskutečně pomalu, ale nakonec se mi přece jen daří místnost obejít dokola.

Když mi to dochází, dere se mi z hrdla výkřik. Padám na zem. Jsem v jakési podzemní hrobce.

Kapitola druhá

Ne, ne a ne. To musí být jen sen. Nebo spíš noční můra, ale nemůže to být skutečnost. Anebo blázním, a tohle celé je jen halucinace. Reakce mozku na nějaké drogy.

Moment, řekla jsem „reakce“? To mi zní nějak podezřele povědomě.

Určitě nespím a nejsem ani zdrogovaná. Vnímám bolest, slyším něco jako kapání. A cítím smrdutou vlhkost a plíseň. Jsem vzhůru a plně při smyslech.

Začínám si uvědomovat děsivou realitu. Na toto místo jsem se vlastní vůlí nedostala. Někdo mě tady zavřel. Někdo mě unesl a zavřel do podzemní hrobky. Chtějí mě tu nechat umřít, nebo se vrátí? Otázka je, co je lepší. Mám umřít sama, anebo je lepší mučení, znásilnění a vražda? Jen pěst vražená do úst mi zabraňuje v dalším výkřiku hrůzou. Slzy se mi řinou po tváři. Musím se odtud dostat, jedno jak. No ale ta hlava. Otáčím se na bok a snažím se ji schovat do svázaných rukou, jako by to snad mělo pomoci od bolesti...

Otevírám oči a zírám do temnoty černé jako hrob. Usnula jsem a zdálo se mi o líbáncích na Menorce. Jak je to vlastně dlouho? Jak dlouho jsme s Liamem svoji? Dva roky. Myslím. Teď jde o to, co je vůbec za den.

Sakra, proč si nemůžu vzpomenout?

No ale ten sen. Pronajali jsme si vilu v zemi nikoho a nakoupili dost zásob na grilování. Zeleninu, čerstvé ryby nalovené v okolních vodách, víno, španělské sýry, čerstvý chléb. Měli jsme to být jen my a naše hnízdečko zalité sluncem. Všechno tehdy bylo perfektní. Liam mi každý den říkal, jak mě miluje. A jak věděl od první chvíle, že jsem ta pravá. A jak je hrdý na to, že jsem jeho manželka. Milovali jsme se, kdykoliv to jen šlo. Jezdili jsme na pláž a plavali v moři tak teplém, že jsme si připadali jako ve vaně.

Moře.

Voda.

Jak dlouho člověk přežije bez vody? Pokud zůstanete trčet uprostřed oceánu jen ve člunu, zapomeňte na mořskou vodu. Je příliš slaná. Slyšela jsem, že lidé pili vlastní moč, jen aby přežili. Při tom pomyšlení se mi udělá špatně.

Mám tak strašné sucho v krku, že mi jazyk připadá jako nabobtnalý. Jako by se vůbec neměl vejít do úst. Jezdím jazykem po dásních, aby se tvořily aspoň trochu sliny. Polykám. Může člověk přežít jen díky slinám? Protahuji se, přestože se mi ruce neustále třesou. Nohy a chodidla. Sedám si a závratě se ihned vrací. Musím si opřít hlavu o ruce, dokud nepominou. Drkotám zuby tak, až se koušu do jazyka. Cítím krev.

No tak, Chloe. Dělej.

„Ano,“ říkám nahlas. Zvuk mého hlasu se odráží. A ta ozvěna jako by si ze mě utahovala. Dýchám do dlaní a doufám v nějaké to vlastní tělesné teplo. Pokud se přestanu klepat, říkám si v duchu, budu moct uvažovat racionálně. Přece tady neumřu. Nic takového. „Dělej něco,“ nařizují sama sobě.

Už zase stojím a belhám se k nejbližší stěně s rukama nataženýma před sebe. Jsem tu. Známa cihlová stěna.

Další zjištění: když zvednu ruce a stoupnu si na špičky, dosáhnu na strop. Takže je to nějaký sklep, tunel nebo kobka?

Napínám uši, ale neslyším nic než to kapání jako předtím. Je to někde tady, nebo za některou z těch zdí? Určitě to kape voda.

Nemysli na vodu! Znovu jezdím jazykem po dásních a polykám sliny. Jsem sice pořád vyděšená, ale záblesk naděje všechen ten děs trochu naruší. Co šlo dovnitř, musí jít i ven. Ledaže by mě tady zazdili. Jenže ty stěny jsou na omak staré, špinavé a slizké. Malta mezi cihlami se drolí pod nehty.

Ohmatávám stěnu, kam až dosáhnu, jako bych se snažila něco najít, i když vlastně nevím, co hledám. Chvilí mi trvá, než si to uvědomím.

Dveře, průchod, nebo tak něco. Dostanu se odtud jen v případě, že budu

myslet a postupovat metodicky. To mi přece jde, tedy aspoň doma. Liamovi se to tak líbí. Každá věc má svoje místo. Vybavuje se mi moje kuchyňská linka. Pánve, nádoby, lahve, všechno je srovnáno, jako by to tam udělali skřítkové s pravítkem. Štítky dopředu. Mezery, aby se daly věci uchopit. Nic, co tam být nemá, tam není. Takhle se Liam staví úplně ke všemu.

Moje prsty běží po stěně, už ani nevím, jak dlouho. A pořád nic. Jsem v rohu místnosti. Unavená se opírám čelem o chladnou stěnu.

Na chvíli mě hlava přestává bolet a necítím nic. Vlastně je to fajn. Musíš pokračovat! Pokračuji podél sousední stěny. A po chvíli, někde ve spodní části, narážím prsty na ostrou hranu. Jako by cihly trčely ze zatím hladké stěny. Srdce se mi rozbuší, pak jako by se zastavilo a znovu začalo bít. Snažím se sednout si na zem a provaz, kterým mám svázané ruce, třít o kus cihly, jako by to byl list pily. Nahoru a dolů, nahoru a dolů. Je to vysilující, jsem k smrti unavená a chce se mi spát. Hlava mi těžkne a oči se mi obracejí v sloup.

Náhle se budím. Kde to jsem? Kolem nic než tma.

Panebože. Začíná mi to znovu docházet. Já tady umřu. Já tady umřu. Vážně tady umřu. Něco chlupatého se mi otřelo o ruku. Zaječím a vleže na zádech se sunu pryč. Co to bylo? Krysa nebo myš?

„Já ti neublížím,“ slyším se říkat nahlas. A krysa nezabije mě. Přece nechci umřít. Tak myslí!

Přejíždím jazykem po dásních. Polykám sliny. Najdi tu cihlu! Jediné, co teď můžu dělat, je třít provazem o cihlu nahoru a dolů. Chvilí přestávka a znovu. Už ani nevím, jak dlouho to dělám, ale na tom nesejde. Tohle nevzdám. Jenže to jde pomalu, a s takovou tady budu věčně. A než se mi podaří odstranit provaz, tak ti, co mě sem dostali, se můžou vrátit.

Zrychlují pohyby a začínám počítat. Musím se soustředit na něco, co mě zachrání před zešlením. Jedna, dvě, tři. Dvacet. Jen počítej, no tak, hlavně nepřestávej. Šedesát. Dvě stě.

Dostávám křeče z toho, jak se snažím řezat provaz rychle. Musím si lehnout na bok a odpočinout si, ale hlas plný hrůzy v mé hlavě si nedá pokoj. Musím pokračovat a nepřestat u toho počítat. Jedna. Pět. Osmdesát jedna. Tři. Proč počítám pozpátku? Probud se! Snažím se rychle mrkat, aby se mi oči tak neklížily. Pokračuj, no tak!

Řežu. Odpočívám. Řežu. Odpočívám. Jezdím jazykem po dásních.

Polykám sliny. Trvá to věčně, ale najednou jedna část provazu povoluje. Konečně něco!

Kap, kap, kap. To zasraný kapání mi trhá uši. Dost už! Řežu dál.

Konečně! Provaz povoluje a moje ruce jsou volné. Zhluboka se nadechnu a stahuji zbývající část provazu, který jsem ještě měla omotaný kolem zápěstí. Ruce se mi třesou a já si říkám, co mě zabije dřív. Podchlazení? Dehydratace? Hlad? Strach? Nic z toho! Já se ven dostanu. Snažím si promnout zápěstí a několikrát sevřít ruce v pěst, abych obnovila přívod krve. To je lepší.

A teď pouta na kotnících, musíš to rozvázat, napadá mě. Mám to!

Mám uzel. No tak! Mám ho.

Nezapomínej polykat sliny.

To kapání nepřestává.

Daří se mi uzel rozvázat a uvolnit provaz. Snažím se postavit na nohy, ale jediné, co se dostaví, jsou mžítka před očima. Nohy se mi klepou a padám na všechny čtyři. Dýchej! Nádech, výdech. Nádech, výdech. Vedeš si dobře.

Znovu se stavím na nohy a objímám zeď, abych nespadla. Ty to zvládneš, hlavně to nevzdávej. Když to vzdáš, umřeš.

Vyčkávám. Nejdřív minutu, pak dvě. Pokračuji v osahávání stěny. Je to jednodušší, když můžu normálně chodit, i když se musím hodně soustředit, aby se mi nohy neklepaly. Jdu podél stěny až do dalšího rohu. Zatím nic.

„Musí tu někde být něco jako dveře!“ Můj hlas zní jako hejno havranů. Havrani by se mnou měli práci. Ale proč by se mě někdo snažil zabit? Proč by mě sem strkal živou a nechal mě tu umřít? Nebo se hodlají vrátit? Už po mně aspoň vyhlásila policie pátrání?

Jak by Liam reagoval, kdybych nepřišla domů?

Snažím si v hlavě přehrát vlastní pohřeb. Smutečních hostů zrovna nic moc. Liam je tu, samozřejmě. Jen ještě rozklíčovat ten jeho výraz. Lítost? Smutek? Nebo vztek. Přišlo i pár kolegů ze školy. Moje šéfka Theresa. A Jordan. Při pomýšlení na něj se usměju. Na jeho laskavý úsměv a oříškové oči, které jako by viděly i věci, o kterých mu neříkám. Sára tu není, asi je pořád v Indii. Nikdo další? Celý můj život se smrškl na hrstku lidí? Co se vlastně divím, vždyť vím proč. Liam nikdy neměl mé přátele rád. Postupem času jsem je ze svého života vyřadila, bylo to tak jednodušší. No ano, Liam to má rád jednodušší. Cokoliv, aby byl doma klid. Mrzelo by vůbec někoho, pokud bych se odtud nedostala? Chyběla bych někomu? Ano. Mě by to mrzelo. Chloe Bensonovou by to mrzelo. To jediné mě teď musí zajímat.

Někde uprostřed další stěny – úspěch. Nevím, jak mi to mohlo při prvním pokusu ujít, možná jsem byla až moc otupělá strachem a neprozkoumala jsem to tu dostatečně. Na té metodičnosti něco bude. Musím Liamovi pak říct, že v tom má pravdu. Rád uslyší, že má pravdu. To něco je pruh materiálu, ale není to cihlová zeď. Je to hrubé a tvrdé dřevo. Jsou to dveře. Jsou to dveře a já zkoumám každý jejich centimetr. Nikde žádná klíčová dírka ani klika. Jsou ale několik metrů vysoké a ani ne metr široké. Po jejich okraji cítím pod rukama droící se kyt. V pravém dolním rohu těsně u země nahmatávám otvor. Možná od hlodavců. Možná se tam zborčil kus zdi. Cítím ale jen proudící vzduch. Říkám si, co je na druhé straně – další kobka podobná této, chodba, cesta ke svobodě?

Opírám se rukama do dveří tak silně, až křičím námahou. Ani se nehnu. Zkouším to ramenem. Bez šance. Rozčilením do nich kopu. „Pusťte mě ven! Chci ven!“ Po tváři se mi řinou slzy. To zasraný pravidelný kapání je jediná odpověď. Možná je to dobře. Aspoň že nikdo nereaguje, aby přišel a zabil mě. Padám na zem a lapám po dechu a přitom náhodou sahám po něčem neznámém.

Okamžitě si vzpomenu na krysu, ale tohle není zvíře. Nic živého.

Beru tu věc do ruky a přejíždím po ní dlaní. Je asi půl metru dlouhá, na jednom konci zakulacená, na druhém ostrá a jakoby roztrápená. Tohle rozhodně není nic živého. Spíš něco velmi, ale velmi mrtvého. ...

Úspěch je stav mysli

Co je tajemstvím vašeho úspěchu?

Nevím! Neabsolvovala jsem kurz kreativního psaní a nikdy nevím, co mi z hlavy vyjde, dokud nezačnu psát. Obvykle znám začátek, téma a konec, a to je vše. Ale vždycky jsem hodně četla a samozřejmě jsem vždycky chtěla psát. První slovo, které jsem vyslovila, bylo *Halibaaaaa*. Nedávalo smysl, a ještě chvíli trvalo, než jsem dala dohromady celou větu. Poté, co jsem objevila nádherný svět knih, začala jsem čmárat příběhy, a tím vyplňovala každou volnou chvíli. Škoda, že mi bylo pouhých šest, a nikdo nechtěl vydat knihu s názvem „Chci velké dívčí Knickers“..

Myslím, že tajemství úspěchu najdete právě teď a tady. Pokud jste o něm přesvědčení, tak ho dosáhnete. Všichni samozřejmě budeme mít pochybnosti a obavy. Nebyli bychom lidé, kdybychom se od nich oprostili, ale to, jak se s nimi vypořádáme, ovlivní, zda se pochybnosti stanou naší realitou. Ať už jsou vaše cíle jakékoli, nemusíte nutně vědět, jak se jim podaří dosáhnout, musíte prostě věřit, že to postupně dokážete. Jeden cíl vás nasměruje k dalším. To je síla pozitivního myšlení, a uplatňuje se v komplexním přístupu k životu. Bývala jsem opravdu negativní člověk. Bez ohledu na to, jak moc jsem chtěla uspět, nikdy jsem si nemyslela, že bych si to zasloužila, a to zase ovlivnilo výsledek. Teď jsem jiná a každý den si opakují pozitivní mantry, u mě to jsou určité myšlenky a čím více si je opakujete, tím pevněji se naprogramují do vašeho podvědomí. Je to jednoduché! Jsme spisovatelé a všechno, co vkládáme do knih, jsou naše myšlenky. Pro naše postavy si můžeme vymyslet šťastný a úspěšný život, proč to neudělat pro sebe? Úspěch je stav mysli, a v našich silách je ho ovlivnit.

Co považujete za nejlepší, co jste kdy udělala?

Napsala jsem první knihu a vydala ji! Pak následovaly další a další. Být nezávislým znamená, že můžete být plodní, odvážní, zabývat se tématy, která nejsou běžná a tím se odlišit a vzbudit pozornost. Čím více jsem psala, tím více jsem se naučila a rostla jako autorka i jako člověk, což znamenalo, že dokážu řešit problémy, o nichž jsem se domnívala, že

Sibel Hodge je autorkou bestsellerů ve Velké Británii, USA, Austrálii, Francii, Kanadě a Německu, kde se prodalo přes milión výtisků jejích knih. Je vášnivou obhájkyňou lidských práv a zvířat.

Její práce byly nominovány a zařazeny do užšího výběru na několik cen, včetně ceny Harryho Bowlinga, literární ceny Yeovila, soutěže Novel Competition, ceny Romance Reviews za nejlepší román s romantickými prvky. Je vítězkou soutěže o Nejlepší dětskou knihu na eFestivalu slov 2013; nominována na cenu Big Al's Books and Pals Young Adult Readers' Choice Award 2015; knihy The Crime, Thrillers & Mystery Book ze série Award, soutěže SpaSpa Book Awards 2013, finalistkou mezinárodní ceny Thriller Writers Award za nejlepší elektronickou knihu a mnoha dalších.

jsou důležité. Pro mě to jsou zejména lidská práva a práva zvířat, domácí násilí a zneužívání. Pokud se dokážete pohybovat v několika žánrech, rozšíří to čtenářskou obec. Stejně jako herci nechťejí být stereotypní, nemusí se ani autoři po zbytek své kariéry nechat uvěznit v jedné žánrové škatulce. Můžeme psát všechno, co nás inspiruje, nebo to, co chceme sdílet se světem, ať už pod vlastním jménem nebo pseudonymem.

Myslíte si, že váš úspěch ovlivnilo i štěstí?

Ano, byla jsem na správném místě ve správný čas a zachytila rozvoj elektronických knih. Rozbíhaly se prodejci jako Amazon, B&N, iBooks, Smashwords a Kobo a všichni hledali nový obsah e-knih. Tehdy se dalo experimentovat třeba i s cenou, aby se knihy dostaly k více čtenářům. Štěstí je něco, co vás přitahuje, ale pokud nenapišete první knihu, nikdy se s ním nepotkáte.

Jak se rodí nápady pro vaše romány?

Mnoho nápadů ke mně přichází, když sedím před svou vilou v krásném, horkém letním večeru a se sklenkou vína si užívám výhled na okolní krajinu. Nápady jsou směsicí skutečných životních událostí, o kterých mi lidé vyprávěli, filmů, které jsem viděla, přečtených knih, nebo osobních zážitků. Ale samozřejmě je to vše korunováno množstvím fantazie. Obvykle беру některé vlastnosti jedné osoby a míchám ji s někým jiným, a tak vytvářím novou románovou postavu. Právě toto mě velice baví, když připravuji kompozici pro nový román.

Zrodila se tak i vaše debutová kniha *Fourteen Days Later*?

V podstatě ano. Vždycky jsem chtěla psát o osudech žen. Už jako malé dítě jsem si vymýšlela různé příběhy. Ve Velké Británii jsem byla příliš zaneprázdněna svou profesí, platila jsem hypotéku a na psaní mi nezbyval čas. Ale když jsem se přestěhovala na Severní Kypr, konečně jsem se mohla zaměřit na vlastní tvorbu. Inspirace na můj debutový romantický román se zrodila při ohromujícím západu slunce. Zřejmě to byl silný zážitek, když byl román nominován na Cenu Harryho Bowlinga 2008 a poctěn Literární cenou Yeovila.

Co ovlivnilo vaše rozhodnutí o vlastním publikování?

Knih může být skvěle napsaná, s fantastickými postavami a zápletkami i s velkým komerčním potenciálem, a přesto ji vydavatel nevydá jen proto, že se bojí riskovat uvést nového spisovatele. Raději se drží zavedených autorů, kteří již mají široký čtenářský okruh. S existující hospodářskou krizí to dále snižují možnosti nových autorů prorazit a zviditelnit se. V přístupu čtenářů, maloobchodníků a vydavatelů hlavního proudu k samostatně produkovaným titulům se však situace zlepšuje. Získávají hodně publicity a propagují je i knihkupectví, čímž se mnohým otevírá cesta do významných nakladatelství.

Která byla neúčinnější propagační strategie pro prodej knih?

Přála bych si, abych měla magickou odpověď, ale nemyslím si, že existuje jen jedna. Co funguje pro určitou knihu nebo autora, nemusí fungovat pro jiného. Mné se osvědčilo zkoušet různé věci a posuzovat, co funguje. Je to pokus a omyl a vyžaduje to hodně času. Většina reklamních metod pouze krátkodobě posílí prodej. Pro mě bylo důležité, mít první knihu mezi cenově opravdu levnými.

Jaká byla nejméně účinná propagační taktika pro váš prodej?

Permafrees. Což je relativně skvělý marketingový tah, protože v nabídce je jedna z autorových knih zdarma. Ačkoli to pravděpodobně zvýší prodej dalších knih. Ale myslím, že někteří lidé knihu žádají pouze proto, že je nic nestojí, a ne z opravdového zájmu. V důsledku to pak i může zvýšit množství negativních recenzí.

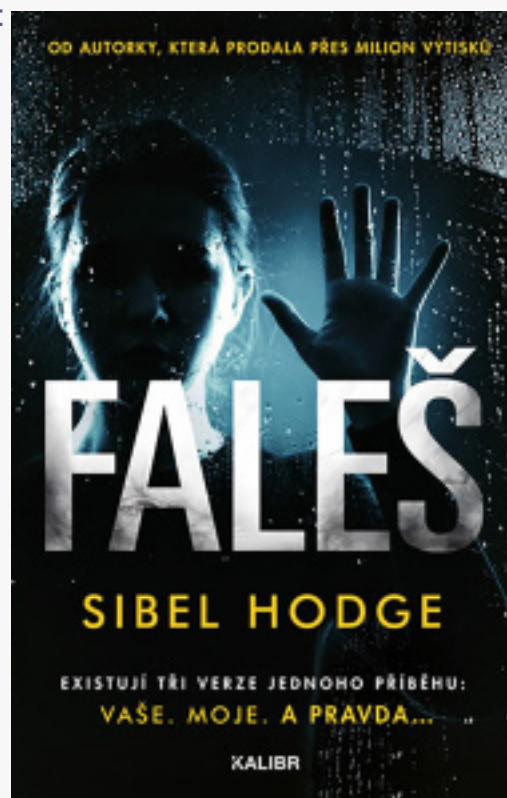
Jak reagujete na špatnou recenzi?

Nacpu se čokoládou, to mi rozhodně pomáhá. Ale teď vážně. Vyplatí se vstát od notebooku a dát si pauzu. Plavu, chodím nebo medituji a přestanu přemýšlet o tom, co jsem si o sobě přečetla. Pak se klidně vrátím k tvorbě...

(Ze zahraničních pramenů)

Už vyšlo:

Zakoupit můžete zde
<https://www.knizniklub.cz/knihy/354772-fales.html>

Ana Pêgo PLASTICUS MARITIMUS, invazivní druh

Plasticus maritimus je nový, invazivní druh. Nachází se v moři a v oceánech a je potřeba ho pořádně prozkoumat a popsat, abychom zjistili, odkud pochází, co všechno může způsobit a kolika let se průměrně dožívá.

Knižku s nádechem detektivky portugalské bioložky Any Pêgo ilustroval Bernardo P. Carvalho. Na festivalu v Bologni získala v kategorii non-fiction literatury čestné uznání.

Pro čtenáře 10-99 let, 270 Kč, 176 stran, ISBN: 978-80-907800-0-2

Zakoupit můžete zde <https://www.jakost.net/cz#eshop>

Mořská bioložka **Ana Pêgo** vyrůstala na portugalském pobřeží. Po dokončení studií se věnovala výzkumu oceánů a v posledních letech rozvíjí projekty environmentálního vzdělávání, jež propojují vědu s uměním. Z vyplavených plastů tvoří originální výtvarná díla a pátrá po jejich původu. Proto vznikl i projekt, později kniha a facebooková stránka Plasticus maritimus, invazivní druh. Ilustroval ji Bernardo P. Carvalho, spoluzakladatel nakladatelství Planeta Tangerina, držitel mnoha světových ocenění, mimo jiné čestného uznání za nejlepší design knihy v roce 2008.

MOŘE V 300 OTÁZKÁCH A ODPOVĚDÍCH a PLASTICUS MARITIMUS, INVAZIVNÍ DRUH 500 Kč

Naše novinky pohromadě za speciální cenu. V jedné se dozvíte, co to moře a oceán jsou. A ve druhé, že se o ně musíme dobře starat!

Nakladatelství JAKOST; www.jakost.net

Vincent Albouy MOŘE V 300 OTÁZKÁCH A ODPOVĚDÍCH

Proč moře nepřeteče? Jak se měří vítr? Proč mořská ryba ve sladké vodě zahyne? Kolik existuje ostrovů? Proč nejsou v Irsku hadi? Jak dostat kraba z díry? Proč není dobré běhat po chaluhách?

Knížka francouzské provenience přináší odpovědi na někdy triviální, jindy však závažné otázky z prostředí mořského světa. Autor textu, přírodovědec a entomolog Vincent Albouy poznatky čtivě rozvádí v souvislostech a demonstruje na názorných ilustracích kreslíře Jean-Louis Verdiera. A protože je otázek v knize opravdu hodně, můžete si vybrat i z osmi variant obálek!

Pro čtenáře 10-99 let, 270 Kč, 200 stran, ISBN: 978-80-907800-1-9

Zakoupit můžete zde <https://www.jakost.net/cz#eshop>

Jak souvisí váš život spisovatele s vědeckou prací? Kdy jste se začal zajímat o ekologii?

Žiji a pracuji v malé vesnici v srdci Saintonge, krajině relativně nedotčené civilizací, takže tu denně mohu uspokojovat svou vášeň pozorovat a chránit přírodu. Tento zájem ve mně vzbudily knihy od Jeana Henriho Fabreho, který byl francouzský entomolog, známý hlavně jako autor populárních knih o chování hmyzu. Jako spisovatel byl předchůdcem etologie hmyzu. Narodil se roku 1823 a zemřel 1915. (Česky např. Z paměti hmyzovědce, J. Otto 1915, Zápisky ze života hmyzu, F. Klapálek, 1915; Šestinoží bohatýři, SNDK 1961, Život pavouka, Volvox Globator, 2011).

Aktivně jsem pracoval v hnutí na ochranu přírody a sedm let v Lize ochrany ptáků. V současné době jsem viceprezidentem Úřadu pro hmyz a jeho prostředí (OPIE) a zakládajícím prezidentem sdružení PONEMA, sdružení pro ochranu přírody v zahradách.

Vědecké poznatky jsem uplatňoval i při vytváření své zahrady, kde pěstuji a zeleninu, což mně činí šťastným z pocitu, že užitečně využívám volný čas. Napsal jsem mnoho knih o hmyzu, ptácích, o objevování přírody, zahradničení. Některé jsou určeny dětem. Spolupracoval jsem nebo spolupracuji s různými vydavateli, např. Gallimard, Jeunesse, Casterman, Minerva, Flammarion, De Vecchi, Belin, Milán, Edisud, Delachaux a Niestlé atd.

Nakladatelství JAKOST; www.jakost.net

Touto
knihou se
autor
rozloučil
se svými
dětskými
čtenáři

Zdeněk K. Slabý ČAROVÁNÍ NA KŘIŽOVATCE

Co byste řekli tomu, že se na pražské ulici setkáte místo auta s velbloudem? Nebo s krokodýly? Anebo kdyby se na jednou pouliční svítilny proměnily v žirafy a daly se na pochod městem. Že to není možné? Tak to neznáte kouzelnou knihu černokněžníka Molouse, ze které to všechno přičarovali... Kdo? To už se dozvíte z knížky, kterou právě držíte v ruce.

Ilustrovala Bára Buchalová

Vázaná, 60 stran, 199 Kč,

ISBN: 978-80-7553-746-1,

EAN: 9788075537461

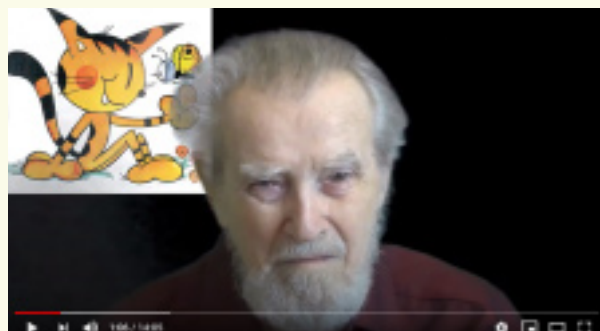
Zakoupit můžete zde

<http://www.tridistri.cz/carovaninakrizovatce>

Video

Málokterému autorovi se dostalo takové pocty, aby se jeho hrdina zapsal zlatým písmem i do hudební scény. Kocour Vavřinec, kterému dal život Zdeněk K. Slabý, se toho dočkal.

<https://youtu.be/xoAtJukl8MA>

Nakladatelství TRITON, s.r.o., Vykáňská 5, Praha 10, tel.: 226 220 025,
email: distribuce2@triton-books.cz, www.tridistri.cz

Prague
Writers'
Festival
spisovatelů
Praha
2020

8. – 11. října 2020

„Stačí slyšet nějaký lidský hlas, stačí dýchat ve tmě.“

Básník a voják **Brian Turner** se narodil roku 1967 v Kalifornii ve městě Visalia. Je válečným veteránem, sloužil v Bosně–Hercegovině a během války v Iráku. „Domů musíš vkročit pravou nohou. Levou se vchází na hřbitov a na nečistá místa.“

Jeho dílo je prostoupeno násilím a smrtí. Lepší je sloužit na měsíci než na poušti plné mrtvol a kostí. „Protože tohle, příteli Kulko, tohle je vždycky konec světa.“

Turnerova poezie je úchvatným horečnatým snem plným utrpení, nekonečnou meditací nad krveprolíváním a nesmyslností války, musíte si krýt hlavu pytlím písku, když chcete líp vidět. Nasedáte do helikoptéry, hučí krví, nescetnými hlasy ještě celá příští léta.

Dílo Briana Turnera zatím nebylo přeloženo do českého jazyka. Vydal sbírky básní: Tady, příteli Kulko (Here, Bullet), Přízračný šum (Phantom Noise), a Můj život jako cizí země (My Life as a Foreign Country).

Brian Turner žije v Orlandu na Floridě.